

POLOSKAMESSIÁS

K
O
M
O
R
▽

Z
O
L
T
Á
N

VS:



ONDÓDIKTÁTOR

POLOSKAMESSIAS VS. ONDÓDIKLATOR

KOMOR ZOLTÁN

2026

ISBN 978-615-6485-94-6

KATAPULT KORTÁRS ALKOTÓI OLDAL

MINDEN JOG FENNTARTVA!

A KÖTELEBEN SZEREPLŐ MINDEN TÖRTÉNET FIKCIÓ.
A VALÓSÁGGAL VALÓ BÁRMELY EGYEZÉS KIZÁRÓLAG
A VÉLETLEN MŰVE.



HOL MILYEN BASZAST TALÁLSZ?

A DUNÁBA ABUZÁLTA AZ OKOSTELEFONTESTEM
MAGYAR PÉTER

7

RUSZIN-SZENDI ZSÍRJAVAL FELTÖLTÖTT FASSZAL MOLESZTÁLJA
ZSOLTI BÁCSI A ZSOLTI BÁCSIKAT
A JAVÍTÓINTÉZETBEN, AMIRŐL
ZSOLTI BÁCSI MÉG SOSEM HALLOTT

11

KOMORINFO 1.

15

A SAJÁT HULLÁMBÓL ÉPÍTEK HIDAT,
DE AZT SE FOGLALHATOM EL

18

IGY VERTE KI DEUTSCH TAMÁS ANGOL NYELVTUDÁSA
A DUBAI CSOKI BROKIT

22

A HASÁMRA SZARADT ONDÓKISLÁNY
MOBILT VINNE AZ ISKOLÁBA

26

LEVÁGTA A FASZOM EGY DIGITÁLIS ÁLLAMPOLGÁR, ÉS ÉLVEZTEM

30

KOMORINFO 2.

34

BESE ATYA ÉS AZ ÁNUSZMINÓTAURUSZ

36

HÓNALJEMBRIÓK A MAGYAR PÉTER FASZA ELLEN

39

VÉLETLENÜL PORNOGRÁF FELVÉTELT OSZTOK MEG A JEMU-RÓL
RENDELT PÉNISZORRÚ KISFIÚRÓL

45

KOMORINFO 3.

50

MAGYAR GYEREKET SZÜLTEK A KITÁGULT
SEGGLYUKAMBA, PEDIG VOLT BENNE POROS ZSÍRFOLT

52

BÍRÓ ADA, A FOSTENGER SZÉTVALASZTÓ AI-MÓZES KETTÉSZEDI
DOBREVGYURCSÁNYT

55

KINYALTAM A SAJÁT NYELVLEPEDÉKEMBŐL GYÜRT BOHÁR DÁNIELT

60

KOMORINFO 4.

65

SZARÁS KÖZBEN SZOPOTT LE A REZSICSÖKKENTÉS

67

ÍRHAJOK AKÁRHÁNY BIZARRO NOVELLÁT,
AZ EMBEREKET MÉGIS AZ BASSZA FEL A LEGINKÁBB, HA 7 ÉV UTÁN
RANDIRA HIVOM GYURCSÁNY FERENCET

71

KOMORINFO 5.

75

KOMORINFO 666.

77

UTÓSZÓ

79

**VOLT A SZOBÁBAN
UNIKORNISNAK
KINÉZŐ
PEGAZUS.**



**DE AHHOZ
NEM NYÚLTAM.**

NEMES Z. MÁRIÓNAK
ÉS GÁBOR LILLÁNAK.



A DUNÁBA ABUZÁLTA AZ OKOSTELEFONTESTEM MAGYAR PÉTER

Átműttetem magam okostelefonná, hátha többet simogatnak majd a nők, de Magyar Péter belebasz végül a Dunába.

Nem volt pedig egyszerű kapacitív érzékelő réteget ültetni a bőröm alá, a jó doki először nem is akarta vállalni, hogy LCD kijelzőt implantáljon a felhám és az irha közé, de mivel több érzékenyítő tréningen is részt vett már, sikerült azzal meggyőzőnöm, hogy egész életemben telefonnak érzetem magam, így voltaképp kiszabadít valamiféle börtönből, ha átalakítja a hasamat és a mellkasomat egyetlen nagy érintőképernyővé.

Persze kamu volt az egész. Sose képzeltem magam mobilnak. Csupán a női ujjak tapintására vágytam. Kikötöttem hát, hogy úgy oldja meg ezt az egész érintőképernyő beültetési szart, hogy a hívógomb valahogy a péniszem legyen, babrálja csak meg nyomkodja a szebbik nem.

Elvégezte hát a telefonná alakító operációt. Azóta LED fény szűrődik ki a műtéti kapcsokkal telítődött hasfalamon. A képernyő ugyan kissé homályos, mivel a vizuális tartalomnak a bőrömon kell átszűrődnie, de amúgy remekül működik: azóta valahányszor magamhoz nyúlok, TikTok videók, táncoló, filterben fuldokló tinik, vicces memék és aranyos cicás felvételek villódnak a felsőtestemen. Amikor pedig a péniszemet markolászom, többször is felhívom a segélyhívót. Fekszem az ágyban, simogatom magam, sütkérezek a kék fényaurámban, majd úgy döntök, ideje vadászni. Kiosonok a városba, s nők elé toppanok. Mint denevérszárnyat, széttárom előttük a ballonkabátom: alatta teljesen meztelen vagyok, és nagy átéléssel illegetem előttük új, impozáns telefontestem. És a trükk működik: a kék LED fény valósággal elbűvöli a nőket, mint molylepkéket a lámpa – tapogatnak, ablakokat nyitnak meg a varratos mellkasomon, majd bezárják őket a mellbimbóm nyomkodásával, a köldökömmel új csatornákra iratkoznak fel, fotókat posztolnak a hasfalamra, az üzeneteiket csekkolják a lágyékom körül. Ám hiába rázom előttük mereven lüktető, zöld hívás gomb fényben úszó péniszemet, a farkamhoz magához egyik se ér. Átkozom magam, amiért nem gondoltam erre korábban: hisz manap-

ság senki sem használja már hívásra a mobiltelefonját.

– Ööö... Talán ideje lenne végre rácsörögnöd az anyukádra? – kockázatom meg az egyik parkban hasfalamat tapizó lánynak, és szinte az orra alá tolom a zöld lidércfényben ragyogó hívásgombfaszom. De hiába, inkább videót néz arról, ahogy valaki felhívja az anyukáját. Körbeslattogom a parkot, hátha akad olyan, aki szívesen diskurálna a szüleivel a farkamon át, s minő meglepő, nem járok sikerrel: a golyóim már fájdalmasan lüktetnek a belé szorult spermától. Csakhamar sírásra és óbégatásra leszek figyelmes: megpillantok egy fiatal nőt térdelni a park széli zebránál. A babakocsiját elsodorta egy autó. Egy vérző fejű csecsemőt ringat és azt kiabálja: – Segítség! Valaki hívja a mentőket!

Eljött hát az én időm! Odatoppanok hozzá, széttárom a kabátom és lengetni kezdem előtte a farkam. Ez az, hívd a segélyhívót, bébi, hogy megmentsd a gyereked, suttogom neki érzéki hangon, s oly közel rázom az arca előtt a hímtagom, hogy duzzadt makkom szinte előváladék bajsztot rajzol a haldokló csecsemőt szorongató anya reszkető szája fölé. A nő először ijedten néz, majd valamiféle öröm és megkönnyebbülés fut át az arcán, s egy laza mozdulattal, mint valami rongybabát, elhajítja a sebesült csecsemőt, és cikkeket kezd olvasgatni a szülés utáni terhességi csíkok eltüntetéséről a mellkasomon, valamint rendel egy világító babahordozót a Temu-ról a csípőmet nyomkodva.

– Miféle anya vagy te, a gyereked mindjárt meghal, miért nem rázod ki a farkamat? – üvöltök, de nem, eszébe sincs az erektált hívógombomhoz érni, így hát jobb híján magam kezdem verni a faszom. Hamarosan nagy vijjogással megérkeznek a mentők, ám amikor a kérkező életmentők megpillantják a LED fényben úszó felsőtestem, meg is feledkeznek az aszfalton kivérző kisbabáról, és mind a mellkasomat akarja tapizni defibrillátor lökésektől megedzett férfias kezükkel.

Ekkor menekülőre fogom. Egészen az ötödik kerületig kergetnek, ahol beszökök egy szórakozóhelyre és megpróbálok eltűnni a bulizó tömegben. Ám ahogy a bulifények stroboszkópklenkezésén törtetek át a táncikáló emberek vergődő hordáján, észre sem veszem, hogy valaki meglök a vállával és véletlenül bekapcsolódik a ballon kabát alól kilátszó felsőtestemen a kamera – így akaratlanul is videót forgatok arról, ahogy a Tisza Párt elnöke, Magyar Péter az egyik asztalnál egy sör mellett az orosz irodalomról diskurál néhány fiatal lánnyal. Ebből bizony nagy botrány lesz: köz-

tudott, hogy a politikusoknak szerzetesi életet kell élniük, soha nem ihatnak alkoholt, nem mutatkozhatnak még csak egy szobában sem a másik nem képviselőivel, az orosz irodalom pedig végképp tabu. Tudja ezt Magyar Péter is. Ijedten pattan fel az asztalától és kergetni kezd. Kimenekülök a buliból. Hamarosan már a pesti éjben loholok, vadul ver a mellkasomba épített indium-ón-oxidból álló kapacitív érzékelő réteg. S ott rohog mögöttem a megveszett Tisza Párt elnök, mögötte a mellkasomra vágyó mentősök, a hátukban pedig a sipákoló anyuka, aki nem tudta még véglegesíteni a rendelését a Temu-n – szóval ekkor fut át a fejemen, hogy mégsem volt olyan kurva fényes ötlet okostelefonná műttetnem magam.

Hamarosan elfogy az út – ott állok már az éjszakai Duna parton, előttem sötétlen hömpölyög a víz. S ekkor beér a magából kivetkőzött Péter, aki egyetlen határozott mozdulattal a folyóba taszít. Zuhanok, a hideg, fekete hullámok pedig éhes torokként nyelnek el, fogadnak magukba.

– Úristen, ez a pszichopata egy embert lökött a vízbe, valaki hívja a mentőket! – sikoltanak a mentősök, és már kapják is elő a telefonjukat, hogy hívják a mentősöket. De bizonytalanul nyomkodják a gombokat, mint akik nem tudják már, hogyan is kell tárcsázni a segélyhívót. Nem csoda, senki sem használja már telefonhívásokra a mobilját. Több se kell viszont Péternek: amikor megpillantja a kék fényben úszó telefonokat, rángatózni kezd a szája, majd sorban kapja ki a mentősök kezéből a készülékeket, s a Dunába hajigálja őket.

– Tégláról téglára! – kiabálja, s úgy jár a keze, mint a rotációs kapa, görja csak a téglatelefonokat a folyóba. Egyre több ember gyűlik össze ott a parton. Mind tárcsázni akarja a segélyhívót. Péter pedig ettől egyre jobban bevadul – a világító telefonképernyő olyan neki, mintha csak bika előtt ráznák a vörös posztót –, sorba kapja ki az emberek kezéből a kutyüket, és hajítja őket a hullámok közé – mint középkori nyíleső, úgy zuhognak a LED-es fénykészülékek a folyóba – potyognak, mint futurisztikus, hús lángok az égből, mint villódzó zúzmarahullás, elektromos szikraparázs, s a kozmikus örület és az értelem csontjaiból kifőtt kocsonyapánik a tudatba dagad, az örület nyirkos ujjbegye már az elmék reszkető érintőképernyőjén matat, s Magyar Péter beindul és felszántja a várost: a Dunába hajítja mind a járókelők telefonját, mind a sarki telefonfülkéket, mind a telefonos operátorokat, sőt, visszautazik az időben, s magát Alexander Graham Bell-t is a habok közé veti – kéken villódzó

gátat épít, telekommunikációs hódvakást, majd TikTok videótéglákból álló Bábeli tornyot, ami táncoló tinilány falaival egyenest a felhőkbe tör, Is-tenbe fúródik. S az éjszakában ragyogó telefonfalak felfogják a hullámo-kat, áradni kezd a Duna. De én erről már mit sem tudok: ott fekszem holtan a folyó iszapkődös alján, érintőképernyős bőröm ragyog csak a fe-néken. Persze, utoljára még próbáltam hívni a segélyhívót, s a saját far-kamat a számhoz emelve azt ordítani, hogy segítség, de csak buborékok szakadtak fel a tüdőmből.

Szóval ott heverek most döglötten, pontyok és harcsák csipkedik kö-zösségi média ragyogásba panírozott holttestem, elkékült bőrömön ti-nédzser lányok, virtuális szellemek járkák loop borostyánba kövült táncukat, s a körém gyűlt buta halszemekben feliratkozó gombok vissza-tükröződése csillan. Mint virtuális tábortűz, lobogok, s egyre több és több hal gyűl körém – a folyami lények megbűvölten figyelik ezeket az isme-retlen világból érkezett villódzó képeket, s ahogy testemet seprő nyákos uszonyaik új és új ablakokat nyitnak meg és zárnak be, kattánva fordul egyet az evolúció keréktárcsája –, a körülöttem tolongó állatok ezüstös, pikkelyes testében már ott feszülnek az ikrák, amiből azok az új halak kel-nek majd ki, amik TikTokon cseperednek fel, és előbb-utóbb készen állnak rá, hogy birtokukba vegyék a víz alá került Budapestet. Csipkedik, simo-gatják a mellkasom a jövővel kibélelt hidegvérű anyák. S én szerencsére már halott vagyok, így már nem is basz fel annyira, hogy egyik sem ér hozzá a farkamhoz.

RUSZIN-SZENDI ZSÍRJAVAL FELTÖLTÖTT FASSZAL MOLESZTÁLJA ZSOLTI BÁCSI A ZSOLTI BÁCSIKAT A JAVÍTÓINTÉZETBEN, AMIRŐL ZSOLTI BÁCSI MÉG SOSEM HALLOTT

Mióta megharapott a Semjén egy forró, júliusi vadászat során, teliholdkor magam is Zsolti bácsivá változom.

Ne légy előítéletes, hidd el, nem olyan rossz az, jár hozzá fekete, első-tétített szolgálati autó is — lássuk be, ez mégiscsak menőbb, mint átalakulni farkasemberré, mert akkor voltaképp mit kapsz? Karmokat meg szőrt. Én meg azóta ezzel az autóval hajtok be minden teliholdkor a Szőlő utcai javítóintézetbe, hogy kislányoknak mutogassam a faszom. Valld be, te is ezt tennéd, hiszen ők is keresnek pénzt, az igazgató is, így mindenki jól jár. Ám a javítóintézetes csajok csak röhögnek, mikor előkapom a semjéncsövet — mert akárhogy is nézzük, akkora csak a péniszem, mint egy Békemenet. És hiába mondom a kislányoknak, hogy „ácsi-bácsi, ez még mindig kétszer akkora, mint a Nemzeti Menet”, a kacagásuk kiűz a fagyos októberi éjbe, s vonyítva hajtok el luxus négykerekűmmel.

Jobb, ha tudod, hogy ha teliholdkor Zsolti bácsivá változol, nemcsak szolgálati autót, mentelmi jogot és döglött rénszarvast reptető helikoptert kapsz, de saját magánorvost is — inkább a Semjénnel haraptasd hát meg magad, ne a farkasemberrel, mert akkor csak világító szemeket, az emberhús iránti fékezhetetlen vágyat kapsz (jó, ez talán közös metszet), de veszettség elleni oltást igazoló papírt semmiképp — szóval ha látod a miniszterelnök-helyettest valami keresztény dolgot művelni a fák között, mondd csak neki: „Gyere, Semjén, te csörömpölő üdvözlés, te, akinek semmi köze senkihez, s harapj belém, mintha csak Krisztus fetisizált teste lennék!” S meglásd, jön majd és harap. És bár a pöcsöd rögtön összemegy

— elvégre Zsolti bácsi leszel — akkor is lesz neked saját magánorvosod, akinek egyből lesz ötlete a keresztény konzervatív fasznagyobbításra.

— Feltöltjük zsírral! — motyogja az orvos; arca egy radarantennatá-nyérra hajított szemüveg. — A Honvédkórházból szereztem egy jó kis szál-lítmányt, pont efféle dolgokra. — És már matat is a szekrényben. És előhúz egy nagy nejlon zsákot, amiből sárgás-véres takony csöpög a pad-lóra. Az oldalán felirat: Ruszin–Szendi Romulusz. Egyből látom: pont a fa- szomba való.

Bonyolult orvosi procedúra vár rám — olyasmi, amit te, mint földi ha- landó, kis szaros bizzarro-prózaolvasó meg sem érthetsz — túl sok lenne a szakszó neked. Elég, ha tudod, hogy a doki felnyitja a zsákot, és a szájába szörcsöl egy jó adag bűzlő emberi zsírt, majd a szájába veszi a faszom, és fújni kezdi bele a trutyit. Jó ideig tart ez a zsíros szopás-beöntés; a szája szélén lecsöpögő, grízes nyálka a padlóra csorog, de aztán rájövünk, sem- mit nem ér a dolog, ha a húgycsővemben köt ki a deréktakony, így hát el- kezdünk injekciózni. Az emberi, zsíros mélytorkozás egyébként kellemesebb procedúra, mint a pöcsszúrkálás — legalább most már ezt is tudod, drága olvasó. De elég néhány szúrás a Ruszin–Szendi Romulusz- eszenciával töltött fecskendőkből, és hopp: máris kész a giga zsírfasz, amire Zsolti bácsi nagyon büszke.

— Oda se kell mennem, ez már átlóg a Szőlő utcára! — viccelődöm. De tény, ami tény: a farkam egy centivel se lett hosszabb. Ugyanakkor ha- talmas bőrgömböccé dagad — egy zsírszövet-ananásszá, egy valóságos nyákladbává, amiből itt-ott, geciként csordogál a tű ütötte apró lyukakból a sárgás-fehér, opálos színű, viaszosan puha emberi zsír. Pont úgy néz ki, mint amit a javítóintézetes lányok tudnak értékelni, látom be. De aztán észreveszem a felpuffadt zsírfaszból kidudorodó kemény göböt. Úgy me- redezik az oldalából, mint valami felfakadásra kész tályog. Tapogatni kez- dem — érintésre kemény, mintha valami kő szorult volna be a bőr alá. S ahogy ujjbegyeim a faszomon táncolnak, lassan ráismerek az alakra is. Ez egy kibaszott pisztoly! A zsírfaszom fel van fegyverkezve!

— Ne izguljon, van rá engedélye — mentegetőzik az orvos. De hirtelen elbizonytalanodom: mennyire keresztény dolog egy felfegyverkezett pé- niszt lógatni az intézet lakóinak puha kis szája elé — még átlövöm a kis- korú koponyájukat szopás közben meg minden. Van, ami még a Zsolti bácsiknak is sok. Például egy befejezetlen orális akció. De aztán ezzel

nyugtatom magam: végülis ők is keresnek pénzt, az igazgató is, baszki, itt mindenki jól jár.

Nem tudom, tudtad-e, hogyha megharap a sötét tölgyesben kereszténykedő miniszterelnök-helyettes, nemcsak helikoptert és magándokit kapsz teliholdkor, de luxustalicskát is, amivel betolhatod a Szőlő utcai intézetbe a zsírpéniszedet, ami hála a Ruszin–Szendi Romulusz-kezelésnek már úgy néz ki, mint egy puffadt gömb-haltest, amiből itt-ott csöpög a zsír: sárgásan fénylik a derengéssel kivakolt októberi éjben, mint a beteg Hold. A farkam, ez a zsírral hízlalt, talicskán fekvő tengeri uborka, messziről bűzlik; félig rothadt, félig édes odor. S mennyivel jobb ez, mint farkasembernek lenni — jön már a Zsolti bácsi, nők, kereshettek pénzt, és az igazgató is kereshet. Egy keresztény-konzervatív, gazdaságilag növekvő országban mindenki kurva jól jár, még a molesztálásból is kicsöpög a zsíros jólét. Csak ne lenne öntöltő pisztoly a péniszemnél, még a végén nem engednek be. Ezért ne töltsd magadba olyan zsírt, ami korábban a Magyar Honvédség vezérkari főnökén lötyögött: fegyver is jár hozzá. Szerencsére a félelmem alaptalan: természetesen nincs biztonsági ellenőrzés az intézet kapujánál, hiszen magát a kaput is alig tudták kifizetni az állami támogatásból. Vigyorogva tolom hát be a gyilkolásra is kész, radikális vezérkari főnök-lócsöm az intézetbe, ahol egyébként sose jártam még, amihez semmi közöm, amiről azt se tudom, hol van, vagy létezik-e.

Ám amikor szépen begurulok zsírgöb-pénisszel a penészfoltos helyre, ledöbbenek: villany persze nincs, hiszen az intézetnek nincs pénz áramra, ám még a besütő hold fényénél is látom: szerte a kis rogyadozó ágyikókban Zsolti bácsik kucorognak. Én, Zsolti bácsi, pedig állok ott a talicskára tett, duzzadó férfiasságommal, s nézem a megannyi magam a paplan alatt. Ám ekkor az egyik Zsolti bácsi kinyitja a szemét...

De mi történt? A hülye is rájöhet erre. Mondjuk egy bizarro kispróza-olvasó azért nem, így hát elmagyarázom: mielőtt megérkeztem, már ott járt Semjén. Vélhetően megunta a fák közötti keresztényeskedést, így hát bement kereszténykedni a gyerekek közé. Ám túlságosan felhevülhetett a dologban, mert meg is harapta őket, akik immár mind Zsolti bácsivá változtak. Nem mondom tehát, hogy rossz közegbe kerültem — de azért mégiscsak nehéz felállítani a péniszt ennyi Semjénre.

Sorban nyitják ki szemeiket a miniszterelnök-helyettesek ágyaikban. Mint élő halottak a sírból, felülnek, és rám emelik szigorú, de kedves te-

kintetüket. A dilemmánk közös: ha mi vagyunk az intézet lakói, akkor magunkat kell-e mindenáron molesztálnunk? A válasz pedig igen — a jó magyar mindig abból főz, ami van otthon. Ha Ruszin–Szendi Romulusz zsírja az, akkor abból. Ha egy csapat álkeresztény pedofil az, akkor abból. S bár nekem semmi közöm az ügyhöz, semmi közöm az intézethez, és semmi közöm magamhoz sem, mégiscsak nekiállok magamat molesztálni — s magam se rest — a Zsolti bácsik úgy molesztálnak vissza, mintha nem lenne holnap. S nincs is: hisz a teliholdnak mindjárt vége. Csak ma lehetünk jó ideig Semjének, s addig Isten félrefordítja tekintetét. Mert a jó Istenként is megharaptuk már, s Zsolti bácsi lett a fák között. A Föld az ő javítóintézete, amiről sose hallott, mégis idejár dugogatni minket.

— Soha semmilyen bűnös viszonyhoz nem volt közöm! — hörgi egy Zsolti bácsi, miközben a szájába veszi a zsírpéniszem — de mivel az kisgömböccé duzzadt a zsírtól, Zsolti inkább csak csüng az oldalán, mint egy algaevő hal az akvárium üvegén. Ám ekkor hatalmas durranás rázza meg az intézet hálótermét: eldördül a bőröm alatt dudorodó fegyver, s szétloccsan a szopós keresztény feje — agyveleje Rorschach-tesztet pingál a zsíros-poros falra. Azt gondolnád, egy ilyen jelenet elvenné Semjén kedvét a szopástól. Csak kihagyod a számításból, hogy Semjén kedvét nem lehet elvenni a szopástól. S én vagyok most a fővadász. Fegyverem az újratöltős zsírpénisz.

Itt ülök most: körülöttem megannyi Zsolt tetem hever, mint kimeredt szarvasdögök, amik valami helikopterre várnak, távoli rotorzúgásra, láncokra, amik az égbe emelik kivérzett porhüvelyüket, hogy keresztény bölcsességeket bőgjenek a felhők habcukrába — eltévedt kövér kis angyalkák a fegyverüdvözülés szét nem oszló puskaporfelhőjében, gyertek csak hozzám. Inkább vagyok én is Semjén, mint egy farkasember, és ezen aztán mindenki jó pénzt keres. Ott ülök most a kivérzett szopós tetemek között. Semmi közöm semmihez. S azon gondolkodom: vegyem-e a saját számba a farkam. Romulusz fegyvere gyorsan véget vetne végre mindennek. De félek a túlvilágtól. Mert mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk. De attól tartok, a felsőbb szférákban sem működik jól a gyermekvédelem.

KOMORINFO 1.

Megkötözős BDSM partit tartunk néhány ukrán kurvával Szentkirályi Alexandra csomagtartójában, de amikor nem figyelek, valamelyik kilopja az egyik vesémet. Ráadásul pont azt, amelyik eredetileg is az enyém volt – nem a másikat, amit én is csak loptam egy teljesen másik BDSM parti alkalmával, ugyanebben a csomagtartóban. És mivel ez tényleg a sajátom volt – csendesen szűrte a vizeletet az óvodai ballagásomon, a szüzességem elvesztésekor, sőt még nagyapám temetésén is – bizonyos személyes kötődésem is kialakult iránta.

Tökéletes szilvás papucs alakja volt, sokkal jobban működött, mint a másik, amit egy fiatalukrái prostiból nyesegettem ki egy májkonzerves doboz fémfedőjével, valami elkúrt BDSM partin. Nevet is adtam neki: Tomi. Persze, Meczer Tamás nyálmirigye után, hisz az is egy aktív szekréciós egység, valami habos, valami magasztos, amire még érdemes felnézni ebben a szétrohadt világban.

Tomi, a vese, nem szarozott. Pösözött. A húgy, amit kikevert, maga volt a boldogságba oldott napfényben áztatott széna – az arany topáz csillanás bánatba mártott önszépsége. Eredetileg a tesója is megvolt – de azt meg Szentkirályi Alexandra lopta ki belőlem valamelyik csomagtartós buliján.

Kérdeztem is Szandit, hogy miért bántjuk mi itt folyton egymást az ő kis csomagtartójában. Hisz annyi mindent lehet egy fideszes csomagtartóban csinálni – nem csak gyűlöletbaszni, meg békevérengzeni. (Ez persze afféle poszt-ejakulációs merengés volt, mikor az ember sok mindent belelát a cigifüstbe.) Alexandra akkor, véres, ragacsos macskaként simogatva az éppen kitépett, még forró vesémet, azt felelte:

– Próbáltam én egyszer valami mást is csinálni itt, valamit, ami senkinek se ártott, de boldogságot okozott. Csak már nem emlékszem, hogy mit. Talán kiporszívóztam, talán origamiztam. Bár lehet, ahhoz is vesét használtam. Vagy csak az élet értelméről merengtem, persze poszt-orgazmikus állapotban. De végül arra jutottam: jobb bántani egymást. Meg szétkúrni, aztán megint bántani egy kicsit. Mert Sade márki is megírta: az ember ne akarja megérteni a másikat – jobb, ha csak megbassza. Egyszerűbb az élet.

– Szergejnek fogom hívni – suttogta akkor, a vesémet cirógatva.

Remélem, Szergej sok méreganyagot szűrt ki Alexandra testéből. Tomi azóta is nagyon hiányzik.

*

Régen nagyon szerettem volna, ha elrabol egy pszichopata. Bevág a csomagtartójába, hazaviszi a tehetetlen kis testem a dohos, hangszigetelt pincéjébe, ahol alaposan megkötöz, embertelenül megkínoz, majd kihasznált, megcsonkított porhüvelyemet valami tehéntrágyával kivakolt út szélén hagyja, fekete nejlonszákban, amit a hajnali szél ropogtat. De a Tinderen nincs ilyen kategória.

Hát gondoltam, én mászok bele idegenek csomagtartójába, miközben a Tescóban vásárolnak. Talán pszichopata sorozatgyilkosok, csak túl szégyellősek, hogy elkezdjék. Hát adok nekik lökést.

Jöttek a döbbent családapák, a sopánkodó háziasszonyok – egyik se reagált jól, mikor a csomagtartójukat felnyitva ott feküdtem, szipogva:

– Jaj, jaj, most aztán elrabolnak, most aztán harapófogóval tépik ki a körmeimet, amit majd a saját ánuszsomba dugnak! Kegyetlen a sors! – közben pajkosan rájuk kacshintottam, hogy tudják: benne vagyok a játékban.

Többnyire rám hívták a rendőröket. Csak egyetlen fiatal srác volt, aki elvitt egy darabon – de tudtam, hogy nem az a barátságstalan, kínzó fajta. Két utcával odébb megállt, és megkérdezte, hogy beugorhat-e a mekibe, és hozhat-e nekem valamit.

Ha vese lennék, én kiválasztanám az ilyen embereket: neked, haver, semmi dolgod a véráramban. Ellenben a hűvös, húgyfoltos porcelánban remekül mutatnál.

Nőjél fel. Kezdj el bántani másokat, ahogy rendes emberhez illik.

Aztán megérkezett Szentkirályi Alexandra a luxusautójával. Azt mondta, pontosan tudja, mire vágyom. Csodaország odabenn vár. És valóban: a csomagtartó teli volt sikolyokkal, fájdalommal és nemzeti egyetértéssel.

*

Kiskamasz korom óta Szentkirályi Alexandra csomagtartójáról ábrándo-

zom. Azóta, hogy lucernát loptam a szomszéd gazda telkéről, és úgy megvert, hogy két napig erekcióm volt. Azóta, hogy az önmarcangolás és a félelem medencepusztaságában tévelygek családi szeretet nélkül.

Valahol minden luxusautós BDSM parti alapja ez: a kölcsönös félreértés.

Én például sosem egyeztem bele, hogy kivegyék a vesémet. De Alexandra azt mondja, ez nem történt volna meg, ha kimondom a biztonsági szót. Kérdeztem, ugyan Szandi, mi lenne az?

Feleletként egy olyan ukrán szót mondott, amit ha akarnék se tudnék megjegyezni. Pláne kimondani.

Remélem, sose veszik fel őket az Unióba – mármint ezeket a peremvidéki oroszokat. Mert szeretném, ha újra és újra megcsonkítának a hozzájárulásom nélkül.

*

Gyere, Tomi. Menjünk bele Szentkirályi Alexandra csomagtartójába.

Nem akarok ukránokat. Legyen a Szandi ukrán, aki engem akar, akivel papás-mamást játszunk, és megmutatom neki a vesémet. Csodaország odabenn vár. Egy üres tok, amit csak ki kell tölteni szeretettel – meg teljes gyűlölettel.

– Szergejnek fogom hívni – mondta. Talán a gyűlöletre gondolt. Alexandra mindig a gyűlöletre gondol – de olyan szeretettel teszi, hogy meg kell neki bocsátani.

Tudd meg: minden kisfiú egy csomagtartóról álmodik. A génjeinkben van. A saját kis szenvedés-bábunkról, amiben fájdalomszárnyak nőnek, s magasra törünk, fel-fel a Jóistenhez. A mennyországban nincsenek biztonsági szavak. Odafenn bármit elkövethetünk egymással.

Csakúgy, mint Szandi csomagtartójában.

A SAJÁT HULLÁMBÓL ÉPÍTEK HÍDAT, DE AZT SE FOGLALHATOM EL

Nem mondom, hogy nárcisztikus pöcs vagyok, de rendelek a netről egy péniszmásoló szettet, hogy a farkamról készült replikával seggbe tudjam magam baszni.

A szexshopból jött kütyüvel orvosilag tökéletes gélöntvényt készíthet az ember a lócséről – ám mivel én tetőtől talpig egy igen nagy fasz vagyok, azt veszem észre, hogy egy az egyben klónoztam magam a Clone A Willyvel.

Ez tetszik nekem. A többi embert sosem kedveltem túlzottan. Más-képp gondolkodnak a világról, és más véleményen vannak, mint én. De önmagammal maximálisan ki vagyok békülve, hisz többnyire egyeznek a meglátásaim velem. Hála a pöcsmásolónak, nekem is lehet immár közös-ségem. Készítek hát magamról jó néhány másolatot, és hamarosan meg-telik velem a lakás. Ám ekkor ránk törik az ajtót a zsaruk, mivel megszegjük a gyülekezési törvényt, amely kimondja, hogy 10 négyzetmé-teren maximum 5 buzi tartózkodhat.

Némiképp szigorodhattak is a szabályok, mert ahelyett, hogy bírságot osztogatnának, lövöldözni kezdenek – dobhártyaszaggató robbanások, vér fröcsög a plafonig, saját magam agyveleje fröccsen az arcomba, ahogy sorra szétrobban a replikáim koponyája. A fakabátok meg csak özönlenek, sejthetően nincs épp fenyegetőbb bűncselekmény az országban. Ám mi-után már ők is túl sokan vannak, rá kell döbbsenniük, hogy ezzel ők is meg-szegték a gyülekezési törvényt, miszerint 10 négyzetméteren maximum 5 buzi tartózkodhat. A szájukba kapják hát a fegyver csövét, és sorra sütik el a pisztolyt – leszakadt fejtető, vérgőz, füst és a megzabolázhatatlan halál. Mindez a péniszmásoló és a gyülekezési törvény miatt.

A lakásom mézárszékké alakul, egyedül én élem túl. Körülöttem ku-pacokban hevernek a kilyuggatott hullák, a csordogáló vér a szőnyeget áztatja. Menekülnék, mielőtt újabb zsaruk érkeznének, mert hát ki tudja, a gyülekezési törvény folyton szigorodik, lehet, immár hullákkal is tilos tömörülni, vagy már az 1 buzi 10 négyzetméteren is törvényszegés. Ám

rá kell jönnöm, ha akarnának, se tudnának már bejutni hozzám, hisz áthatolhatatlan torlaszként mindenütt holttestek hevernek a szűk térben. A rossz hír viszont, hogy jómagam sem tudom elhagyni többé a lakásom. Egyáltalán hol rejtőzhet az ajtó? Valahol a nagy kupac halott zsaru és kilyuggatott én mögött, a vérző húskazal rejtekében. Rájövök, nincs ezzel baj: megtaláltam végre a közösségem, mert a hullákkal is remekül egyet-érték mindenben.

Telnek a napok. Fel s alá csoszogok a hullalabirintusban, mint egy félőrült Minótauros, gázolva a ragadós agyvelőben, és mivel a hűtőt se lelem, kénytelen vagyok húsfalatkákat kinyesni a halott zsarukból és a megannyi magamból, hogy táplálékhoz jussak. Nem akarok menőzni, de én egyébként finomabb vagyok, mint a döglött fakabátok. Éjszakánként, miközben a saját szöveteimet rágom, hátamat a dögbarikádnak vetve, mintha halk sóhajokkal telne meg az éj, ahogy kénes gázok szakadnak ki a testek posványos járataiból – fingerásznak körülöttem a holtak, ez a megannyi dögsejt, ami immár az én boldog kis tokom, dög safe space-em, hullahazám.

Ám hamarosan rohadni kezd a közösségem, leírhatatlan bűz telepszik a tetemrakodópartra, áporodott, savas buké. És jönnek a legyek is, hogy gyöngytojásaikat a romló húsba dolgozzák. A saját hullámhoz lépek, és egy késsel kimetszem a bal vádlimat. Az immár nyákos, ragadós, vértelen hús olyan, akár a pincében felejtett mosogatórongy, amit benőtt a penész, akár az elhanyagolt alapjog. A saját férges cafatomat rágom, fehér nyüvek ragadnak a fogam közé, és ekkor döntöm el: nem maradhatok. De hogyan szökhethnék el magam elől? Másnap megvilágosodom: hát valahonnan azok a kurva legyek is csak érkeznek. És ahogy kutatok, az egyik foszló tetemkupac mögött rálelek a nyitott ablakra. Ez persze önmagában nem győzelem, hisz a hatodik emeleten lakom. De kinézve rajta, alig pár méterre előttem ott dereng már a szabadság, a szemközti párkány. Tudom, valahogy hidat kell építenem a saját hulláimból.

Persze ki is dobálhatnám őket az ablakon, hogy az ajtóhoz férjek, de azzal valószínűleg halálra zúznék néhány óvatlan járókelőt, nem mellesleg pedig van egy óvoda is a sarkon. És mint tudod, a gyülekezési törvényt pont azért ötlötték ki, mert a kormánypárti tudósok rájöttek, a gyerekek képesek rögtön azzá változni, amit megpillantanak. Ezért tiltották be a buzifelvonulást, nehogy meglássák a résztvevőket, és homokossá változ-

zanak. Gondolj bele, ha ártatlan kis gyerekszemükkel megpillantanák az utcára kigórt hullákat, rögtön halottá változnának ők is. Nem venném a lelkemre a Meskete Óvodacsoport™ kiirtását.

Jó, persze kötelet is fonhatnék a hullák beleiből, és szépen leereszketnének rajta, de attól tartok, a szobatársaim túl régóta bomladoznak, mállik bennük a szövet. És nem melleleg, ha egy óvoda megpillantaná a hatodik emeleti ablakból kifityegő bélcsőkötelet, maga is hatodik emeleti ablakból kifityegő bélcsőköteletté változna. Nem venném a lelkemre, ha a Meskete Óvodacsoport™ extra hosszú emberi emésztőszerv-rendszerre változna.

Marad tehát a híd, vagyis a hullapalló. Lassú és nehéz munka: a konyhában lelt bárdal aprítom a húst a saját végtagjaimról, hogy hozzáférjek a csontjaimhoz. Szerencsére a húsom már kellően foszlós. Elsősorban a combcsontokra pályázom, hosszúak, masszívak, de a sípcsont és az alkarcsont is remekül hasznosítható. Ezeket aztán szorosan egymáshoz kötözöm a szekrényből előkapart ruhákkal – pizsamákkal, zoknikkal, sálakkal –, olyan szorosan, hogy az egész szerkezet valamiféle kemény csontdeszkává álljon össze.

Mihelyt kész, óvatosan, egyensúlyozva csúsztatom át a súlyos csontpallót a szemközti párkányig – ahogy egykor a kalózok tették, amikor átszöktek egy másik hajóra. Majd imádkozva, hogy be ne szakadjon alattam a csontokból és rongyból font, fiókokban talált pillanatragasztóval keményített hullalap, óvatosan fellepek rá. Megnyugodva konstátálom, hogy a cucc kellően masszív, elbír. Szél csap az arcomba, mikor kilépek a hídra. Vár az édes szabadság!

Ám ahogy saját maradványaimon araszolok előre, képtelen zaj, mély, lüktető dübörgés tölti be a teret – mechanikus zúgás. Hamarosan feltűnik egy rendőrségi helikopter az épület fölött. A rotorlapátok vadul kavarrják a levegőt, olyan szelet támasztva, hogy alig bírok megállni a csontjaimon.

– Ön megszegte a hídfoglalási törvényt! Akadályozza a hídon átmenő forgalmat! – recsegi valaki egy hangerősítőbe. Én meg csak kapkodom a fejem.

Persze, a kurva hídfoglalási törvény... Miután a gyülekezési törvény miatt sztrájkolók hidakat kezdtek elfoglalni, már ez is tilos. De ugyan miféle forgalmat tartok én fel? Tán azt képzelik, hogy taxisok és teherautók várakoznak, hogy áthajthassanak az én kis hullákból szőtt hidamon?

Ekkor a gép közelebb ereszkedik, és a rotor támasztotta szél a hátamra lök. Az esést már nem bírja ki a híd: a csontokat összetartó rongyok elszakadnak, én pedig már zuhanok is a mélybe – majd érett szilvaként csattanok szét odalenn a kövön.

Persze hogy ekkor érkezik vissza az óvodába az éves fogászati vizsgálatról a Meskete Óvodacsoport™ is. A gyerekek, amint meglátják szétpukkant, véres holttestemet az aszfalton, maguk is átváltoznak szétpukkant, véres holttestté. Az óvónő sikoltozik, ahogy végignéz a megannyi véres szövetkupacon, amiből itt-ott csontok állnak ki. Hamarosan megérkeznek a híradók kamerái, és ahogy bejárják a világot a horrorisztikus képsorok, és az óvatlan szülők gyermekei megpillantják őket a televízióban, maguk is szétcsattant holttestté válnak Indonéziától Kampalán át Tokióig. Világ ifjúi, egyesüljetek, és legyetek mind a hullám, talán hidat építhetünk a jövőbe. Ha nem lennék halott – immár kurvára sokszorosan –, akár örülhetnék is ennek, hisz megelétem végre a közösségem.

ÍGY VERTE KI DEUTSCH TAMÁS ANGOL NYELVTUDÁSA A DUBAI CSOKI BROKIT

(Avagy Isten tarhonyás faszából próbálom kiolvasni az élet értelmét)

Úgy hiszem, engem is szeretnének az emberek, ha dubai csoki lennék – hiszen mindenki odavan a tésztával töltött édességért. Elbattyogok hát a szoláriumba, ahol rákvörösre süttetem magam, majd megfürdök egy kádnyi barnítókrémbe. Végül (néhány fájdalomcsillapító elrágása után) konyhakéssel összeszurkálom immár csokoládébarna testem, és a vérző sebekbe nyolctoásos fodros kockatésztát dugdosok.

Már átkozom magam, amiért nem főztem meg őket előtte – a bordáim közé gyömszólt száraz tészta, akár megannyi éles repesz, minden lélegzetvételnél a tüdőmbe szúr. Így aztán nem is nagyon tudom végigmondani az utcán a szembejövőknak a betanult bemutatkozásomat: „Szia, én egy dubai csoki vagyok!” Helyette összeesek, véres habot öklendezve rángatózom csak a járdán – így pedig, lássuk be, sokkal inkább hasonlítok Deutsch Tamás angol nyelvtudására, mint a népszerű édességre.

A körém gyűlők meg is állapítják:

– Nézd, baszkika, itt van Deutsch Tamás angol nyelvtudása! –

És már veszik is fel a telefonjukkal, posztolják a netre, az ellenzéki sajtó pedig pillanatok alatt felkapja a sztorit.

Nem csoda, hogy végül megérkezik egy rozzant kisteherautóval a politikusok korcs nyelvtudását begyűjtő sintér. Tiltakozni sincs erőm: a tüdőmbe szűrődő tésztától levegőt sem kapok, és csomós, habos vérynálkát okádva heverek a sikátorban a használt óvszerek és a vissza nem vitt ötvenforintos palackok között. Én sem hinném el, hogy dubai csoki vagyok.

A sintértelepen egy szűk cellába dognak, a szomszéd kalickákban Karácsony Gergely és Áder János angol nyelvtudása dekkol. Mindketten bronzbarnára sült férfiak, testük tésztával teleszurkálva. Bárgyú tekintettel méregetnek a saját zárkájukból.

– Háj, áj em a Dubai Csoklet – köszön az egyik, aki vagy Karácsony Gergely angol nyelvtudása, vagy egy dubai csoki, vagy egy férfi, aki nyolcto-

jásos eperlevél-száraztésztával tömte ki a sebeit.

– Áj em a dubai csoki vagyok tú – felelem.

A másik ipse – aki vagy Áder János angol nyelvtudása, vagy egy dubai csoki, vagy egy férfi, aki nyolctoásos tarhonyát gyömöszölt a sebeibe – láthatóan magasról szarik a fejemre. Ám este aztán rájön az ismerkedhetnék, mikor is átdugja hosszú, merev, lüktető néger farkát a rácsok közt. Nagyot ugrok ijedtemben, amikor a Hold besütő, álmos fényében a vállamat kezdi piszkálni a nyákos dubai csoki broki. Próbálok hátrálni, de túl szűk a cella és túl nagy a fasz – kézzel hessegetem, akár a legyet, ám ahogy így csapkodom a csokipéniszt, és véletlenül ráfonódnak ujjaim a barlangos testre, ujjbegyeim hirtelen különös dudorokat tapintanak ki.

Ez bizony kurvára fájhatott: Áder János nyelvtudása még a farkát is letömte kemény, nyers tarhonyatésztával, még hozzá úgy rendezte el a faszában lévő reszelt tésztadarabkákat, hogy egy, a Braille-írást ismerő fasztapogató számára szavak álljanak össze. Márpedig én jól ismerem a Braille-írást, mert egy időben vakokkal próbáltam megszerettetni magam. Gondoltam, ők anélkül is elhiszik, hogy dubai csoki vagyok, hogy tésztát kelljen dugdosnom magamba. De kiderült, hogy valaki attól, hogy nem lát, még nem totál idióta.

Kíváncsian tapogatom hát Áder János nyelvtudásának a faszát, ami azt üzeni:

– Áj hev a plen eszkép plész disz.

Borzasztó az angolja ennek a fasznak, de annyit azért megértek, hogy van valami menekülési terve. Áder János nyelvtudása ekkor visszahúzza a faszát, és nagy vehemenciával markolászni kezdi a pöcsét – ujjal rendezi át a húsrúdban a tarhonya-rücsköket, a bőr alatt tologatja őket. Hamarosan ismét az arcomba lógatja a kommunikációs csatornáját. És ezúttal nem hezitálok, rögtön tapogatni kezdem. Próbálok megérteni, mi is a terv, de rohadtul nincs egyszerű dolgom.

– Ven kámsz di gárd. Móning. Brínga fúd. Dö gárd – üzeni a tarhonya Braille-írásos pénisz, én meg semmit sem értek. Mint az őrült, tapogatom csak a hímtagot, keresve az értelmet Áder János nyelvtudásának fasz-sza-vaiban, de mire meglegném, gecivel köp szembe, a pénisz pedig menthetlenül lötyyedni kezd, amitől a tésztadarabok is átrendeződnek a dubai csoki brokiban.

Így telik aztán az est további része: matatom a szomszéd cellában iz-

gatottan lihegő fickó löcsét, de valahányszor kezdem megérteni, mit akar közölni velem, ismét elsül, aztán meg várhatok, hogy újra felálljon neki. Már-már kezdem azt hinni, valami hülye trükk ez csak, hogy újra és újra kiverjem a faszát. Ám ahogy ott ülök, és csöpög rólam a sperma, hirtelen rájövök: akarva vagy akaratlanul, de segített nekem Áder János folyton kanos angol nyelvtudása.

A gecitől síkos testem a rácsokhoz préselem. A fehér nyálkától immár teljesen csúszós vagyok, és szép lassan kezdem áttuszakolni magam a fémrudak között.

– Báj báj! – rikkantom cellatársaimnak, ahogy szép lassan átpasszírozom magam a szabadságba. Ám ahogy keményen belém nyomódnak a rácsok, a fájdalom petárdái robbannak dubai csokivá nyomorgatott porhüvelyemben: a magamba implantált száraz tészta még mélyebbre nyomódik a szerveimbe. Az éles szélű nyolctojtásos fodros kockatészta, mint megannyi lenyelt Gillette-penge, fúródik a puha belsőségeimbe. Hirtelen vért kezdek öklendezni. A kín immár elviselhetetlen, a tésztarepeszek a beleimbe, a tüdőmbe és a májamba fúródnak. Pánikba esek. Megpróbálok visszafarolni cellámba a gecis testemmel, de beszorulok. És ahogy ott vergődöm, a saját véres hányásomtól fuldokolva, gyötrelmesen kapálózva, egy nyakamba implantált kockatészta a légcsövembe fúródik, és lyukat nyes bele. Hamarosán elsötétül a világ.

– Heeeelp miiii! – kiabálok, de se Áder János, se Karácsony Gergely csökevényes angol nyelvtudása nem segíthet már rajtam. Hosszú, óráknak tűnő kinkeserves percek után aztán egy számon kipukkanó gecis-véres buborékkal kilehelem nyomorult lelkem.

A jó hír, hogy a túlvilágra nem viszem már a magamba ültetett tészta-repeszeket. Sem pedig Áder János angol nyelvtudásának fasznyálkáját. Hosszú órákat ácsorgok egy felhő tetején egy aranyból öntött kapu előtt, néha egy angyal lép hozzám, és biztosít, hamarosan fogad engem is Isten. Elméletileg mindenkinek lehetősége van egyszer találkozni vele halála után, és feltenni egy kérdést. És gondolom, mindenki kurvára ugyanazt kérdezi. Igen, én is azt fogom.

Mikor aztán nyílik az aranykapu, és bevezet rajta az angyal, eltátom a számat. A szakállas, tunikás Mindenható egy aranytrónuson ücsörög. Láthatóan csokibarnára szoliztatta magát, és mint megannyi kelés, vérző sebek borítják a testét. A barna bőrből ragyaként kiálló apró rücsköket

látva rájövök, hogy a jó Isten tarhonyát dugdosott magába. Ezek szerint még a Mindenható is elkeseredetten arra vágyik, hogy szeressék.

– Helló! Áj em a dubai csoki! – köszönt, hosszú szakállát simogatva.

Nem hagyom magam eltéríteni. Neki szegezem hát a nagy kérdést:

– Uram! Ha engem soha senki sem szeretett... mégis mi értelme volt az életnek?

A nagy dubai csoki ravaszul elmosolyodik. Majd megemeli fehér tunikáját, hogy felfedje méretes, ágaskodó péniszét. A barna, lófaszméretű hímtag úgy ágaskodik felfelé, akár egy totemoszlop. A Mindenható ekkor gyömöszölni kezdi a falloszát, hogy betűkké rendezze a benne lévő tarhonyadarabkákat. Majd int, hogy lépjek csak közelebb. Ujjaim megindulnak a monstrózus nemi szerv felé. Elkezdem tapogatni a Mindenható barlangos testét.

– Az életed célja az volt, hogy... – eddig jutok. Ám ekkor a jó Isten hirtelen elélvez: mint tavaszi árvíz, zuhog ki húgycsövéből a testmeleg sperma. Teljesen beborít az isteni nyálkával. És mire észbe kapok, már vezetnek is el az angyalok. Miközben haragos üvöltésemtől visszhangzik a Mennyország, rájövök: rohadtul gyűlölöm a dubai csokit.

A HASAMRA SZÁRADT ONDÓKISLÁNY MOBILT VINNE AZ ISKOLÁBA

Fannika, a hasamra száradt spermafolt amiatt hisztizik, mert nem vihet okostelefont az iskolába. Ondópikkelyekből álló copfos haját dobálja, és a köldökömet tapossa kis szikkadt geci lábikójával. Csúnya dolog, tudom, de néha eszembe jut, hogy fel kellett volna itatni egy zsepivel, amíg még friss és testmeleg volt.

Sok éve már, hogy eszembe jutott egy szexuális természetű gondolat. Ez volt életem első és egyben egyetlen erotikus képzete. Egy reggel arra ébredtem, hogy elképzelttem két (egyébként az előző este a National Geographic Channelön látott) oroszánt, amint közöszlnek a szavannai naplementében. Szégyen vagy sem, akkor és ott magamra lövelltem az örökítőanyagomat. Más talán egy nyegle mozdulattal letörölte volna a spermát, ám számomra az valamiféle abortuszt jelentett volna. Hisz anyukám úgy nevelt, hogy ne pazaroljam a babanövesztő tejcsim (ő hívta így), ami szerinte a Jóistenke sós könnyecskéje, s mivel a Mindenható köztudottan bosszúálló, minden feleslegesen elpazarolt tejcsicseppért kinyír egy etióp kisfiút Afrikában. Nem ismertem egyetlen etióp kisfiút sem, de valamiért úgy gondoltam, jobb lehet nekik élve. Az se segített, hogy anyukám néha beöltözött a Jóistennek, és végigkergetett a lakáson, mély átléssel azt üvöltve, hogy:

– Eszedbe ne jusson pazarolni a könnycsi-tejcsimet, te kis szarjankó!

Igazad van persze, senki se tudja, hogy is néz ki valójában a Mindenható. Anyukám ehhez mérten mindig valami más jelmezt kapott magára. De tudtam, akár egy szakállas vén fickó, akár egy androgün idegen, akár egy négydimenziós, lerajzolhatatlan alakzat loholt a nyomomban, az bizony mindig a Jóistenke volt, méghozzá bozontos haraggal a lelkében. Szóval ez volt az én szexuális felvilágosításom.

Feküdtem hát ott az ágyon, hasamon azzal az elpazarolt tejcsivel. S tudtam, valahol a világban most ki fog purcanni egy etióp kisfiú a pároz oroszlánok miatt. Ám végül arra jutottam, menthető a helyzet. Eldöntöttem hát, egyedülálló apa leszek, és felnevelem a gecitőcsát.

Mindennek bizony sok-sok éve. Azóta egyszer sem zuhanyoztam, ne-
hogy lemossam magamról bőrömhöz tapadt csiganyálkaszerű utódom.
Áttetsző celluxszalagokat is ragasztottam a pocakomra, hogy így is meg-
védjem a lepergéstől az odaszáradt férfikenetet. Sokat megtettem hát
Fannikáért. Ő meg hálából itt csesztet, amiért nem vihet okostelót a su-
liba.

*

Nem, Fannika nem szokványos suliba jár. Próbáltam persze spermafoltos
hassal beszélni a sarki általános iskolába, de a portás rám hívta a zsaru-
kat. Hiába, meglehetősen szar állapotban van a magyar oktatás. Már épp
feladni készültem, hogy valahogy becsempésszem a száradt gecim az ok-
tatási rendszerbe, amikor sikerült ráakadni egy speciális iskolára, ahová
kizárólag az anyuka nélküli kölykök járnak. A csak apukás születésű gye-
rekek között igen jól érzi magát a kislányom: szerintem még szerelmes is
a kis padtársába, Radoszlávba, a tíz éve száradó ondós zsebkendőbe.
Tudom, mert én is ott ülök velük a suliban, hisz gyakorlatilag elválasztha-
tatlanok vagyunk.

Szóval mondhatjuk, hogy ahhoz képest, hogy Fannika egy kis geci,
egész átlagos gyerekkora van. De miután a kormány kitiltotta a mobilte-
lefonokat a suliból, nem hajlandó oda járni többé. Nem értem, egyáltalán
mi a fasznak kell neki okostelefon oda. Biztos Radoszlávval, a jóképű gecis
zsepeivel chatelnek. Mert hiába padtársak, a mai fiatalok már csak így ké-
pesek kommunikálni. Főként a kis gecik. Mert se szájuk, se torkuk, se
hangszáluk nincsen.

De akkor is felbasz ezzel a mobildologgal, látszik azon is, hogy ezúttal
felemelem a hangom. Sejtheti, hogy nem szarozok, mert ilyenkor a teljes
nevét használom, ahogy ráförmedek:

– Elég ebből a szarakodásból, Czibere Gabriella Fióna Csenge Gisz-
munda Anélia Fanni Ágota! Ezennel egynapos szobafogságra ítélek!

A kis geci erre elsápad. Sose ítéltem még ilyesmire. De ideje elkezdni.
Az egyetlen probléma, hogy voltaképp mégiscsak össze vagyunk növe,
hát hogyan száműzzem anélkül, hogy magam is vele tartanék? Azért kí-
sérletet teszek rá. Szerencsére növesztettem már akkora sörhasat, hogy
úgy-ahogy át tudjam dugni a másik szobába az ajtónyíláson keresztül.

Aztán megpróbálom rázágni valahogy az ajtót. Először szép lassan csukom rá a szomszéd helyiségbe csüngő pocakomra, majd egyre vadabbul csapkodom, hátha tényleg el tudom szeparálni magamtól a száradt ondókis-lányt. Az ajtóél fájdalmasan vág a bőrömbe, ám én tovább erőltetem, próbálom teljesen rázágni a bendőmre – a kín gömbkaktusza az idegeimen hempereg, s parázsvirágokat hoznak a gyötrelemhúshorgok; az ajtóél először lilára zúzza a kis zsírhasikámat, majd fel is sebzi, és vér csöppen a padlóra. Tovább erőltetem a dolgot, kitárom, teljes erőből rácsapom a hasamra, majd húzom, rángatom, habzó szájjal olyanokat ordítva, hogy szooobafogság meg kköönyteejcsii meg etióóóp kisfiúúú. Kitörik az ajtóba épített gríz üvegablak. Felkapom az egyik homályos szilánkot, és az összezúzott hasamnak esek, hogy lenyisszáljam magamról, mint valami csüngő övtáskát. Szakad a szövet: az éles üveg és az ajtóél végül amputálja rólam a szomszéd szobába lógó kis sörhasat, mikor végül felordítok, hogy: „Eszedbe ne jusson pazarolni a könnycsi-tejcsimet, te kis szarjankó!”, platty, a zsíros, bőrös hasszövet, rajta a celluxos gecivel, véres felmosórongyként toccsan a padlóra odaát. Miközben elájulok a vérveszteségtől, arra gondolok, hogy végre. Szobafogság.

*

Álmomban vérben fürdeti a szavannát a lenyugvó Nap. Szerte halott etióp gyerekek hevernek, mint megannyi csonkig égett, fekete, sovány gyufaszál. A hullarakás tetején két oroszlán közösül – szőrös, rángatózó csípőjük körül legyen hada döngicsél. S a párzó ragadozók körül anyám rohangál változatos ruhákban, mint afféle kerge sámán, és valamit sipítozik a babanövesztő tejcsiről. Az égen nedves kamaszfiúágyak repülnek át gecitől csillogó lepedőszárnyakon, mint súlyos, sápadt ráják. Rádöbbenek, hogy ez bizony egy nedves álom, egy szexuális természetű valami, s próbálom kirángatni magam ebből a vérbő vízióból, nehogy önkéntelenül is meginduljon a magom. Persze késő. Arra térek magamhoz a nappaliban, hogy egy hatalmas vértócsában fekszem. Ott, ahol eddig a hasam volt, egy vörös húskráter, egy sebluk tátong. Látom a rángatózó hasizmok egymásba kapaszkodó húshúrjait, a beleim derengő szervkanyarulatát. Ám ami még rosszabb, a seb körül fehér gyöngycseppek csillognak – a Jóistenke sűrű, sós tejkönnyecskéi. Alaposan teliélveztem a hassérülésem.

Fannikának immár testvére született, itt növekszik a pocimban.

Mellettem az ajtó félig nyitva. És látom, szökik már Fannika. A lenyesett sörhasam, ez a nyákos-zsíros húscsomó mint vörös meztelen csiga csúszik-mászik végig a padlón, vércsíkot húzva maga után. Rájövök, reggel van, és az iskolába siet. Erőtlen ujjaimmal a rángatózó bőrhús-lény után kapok – mert látom, egy mobiltelefon van hozzácelluxozva az életre kelt gecis hashoz, mint csigaház, áll ki a menekülő szövetkupacból.

Azt akarom kiáltani, hogy hagyod itthon azt a kibaszott mobilt, Czibere Gabriella Fióna Csenge Gismunda Anélia Fanni Ágota! De már a második szótagnál meghalok. Pedig nem is vagyok etióp kisfiú, mégis tudok ilyen. Az elpazarolt könnyek súlyos büntetése. A Jóistenke undorodva töröl le a hasáról egy zsebkendővel, és a túlvilág szemetesébe hajítja a lelkemet, felszűröcsölt papírgalacsinként.

LEVÁGTA A FASZOM EGY DIGITÁLIS ÁLLAMPOLGÁR, ÉS ÉLVEZTEM

Szeretek rárejszolni a digitális állampolgárok kabátjára, ezért a környéken mindenki inkább az Ügyfélkapu Pluszt választja. Kénytelen vagyok hát kiterjeszteni a vadászterületemet a város más pontjaira. Ennek előnye, hogy már a buszon hozzá tudom dörgölni a farkam egy-egy figyelmetlen digitális állampolgárhoz. Elég liberális szatír vagyok, nem érdekel sem a kora, sem pedig a neme az illetőnek, azt viszont rögtön megérezem, ha valaki nem vesz részt a Digitális Állampolgárság Programban.

Próbáltam már a parkban galambokat etető néni lila, dauerolt hajába is lőni a gecimet, de Ügyfélkapu Pluszos volt, és nem állt fel a faszom.

Talán azt hiszed, egyszerű lehet egy utcai perverz élete, de sajnos túl sokszor kötök ki a rendőrségen, ami nem túl szexi. A zsaruk olyan hülyék a technika vívmányait illetően, hogy se nem digitális állampolgárok, se nem Ügyfélkapu Pluszosok, hanem az okmányirodákban basszák az idejüket. Az ilyen embereket én észre sem veszem.

– Miért nem marad otthon, és veri ki, mint minden normális ember?
– teszi fel a kérdést egy ilyen, miután kienged a zárkából, és megkapom a szokásos közszemérem sértés miatti csekkemet.

Nem válaszolok, pedig ha megtenném, azt mondanám:

– Nem megy. Ha csak magammal játszogatok, lelohadok. Mert nem vagyok digitális állampolgár.

Pedig próbáltam magam is azzá válni. De a kormányablakba kellett battyognom miatta. És kiderült: ha az ember a merev faszát mutogatja az ügyintézőnek, az semmivel sem gördíti előrébb az ügyét a kiberbiztonsággal lebetonozott digitális úton. Nem akartam persze hozzácsapkodni a nyálkás makkomat a hölgy irodai kapcsológépéhez, miközben azt kiabálom neki, hogy hé, kisanyám, láttál már ekkora autentikációt?

Én a legszívesebben letudtam volna az egész nyüves adminisztrációt pár perc alatt, hogy minél előbb kézkrémmel kenegethessem otthon az immár digitális állampolgár löcsömet. De szokás szerint nem az agyamban keringett a vér. Elbasztam. Az ügyintéző hölgy ugyanis már digitális állam-

polgár volt. Ezt a pillanat tört része alatt kiszagolta a húgycsővem. Sőt, még a biztonsági őr is az volt, aki oly durván kihajított aztán a kormányablakból. Maradt hát az Ügyfélkapu Plusz. Ahhoz nem kell személyes ügyintéző.

Bizony, ha akkor megkapom a digitális állampolgárságot, most nem ücsörögnék egy gázcsőhöz láncolva hadifogságban valami lepukkant társasházban, arra várva, hogy holmi hadititkokért megkínozzanak. A háború a digitális állampolgárok és az Ügyfélkapu Pluszosok között még csak három hete tört ki, de máris rengeteg vér folyt.

Kissé elharapództak a netes fórumokon indult viták: az Ügyfélkapu Pluszosok szerint a digitális állampolgárság csak arra jó, hogy Rogán Antal beköltözzön a telefonunkba, és a kormány megkaparintsa a személyes információinkat. A digitális állampolgárok szerint az Ügyfélkapu Pluszosok paranoiásak, hátráltatják a fejlődést, és amúgy is az egészet ők kezdték, amikor megjelentek a „dögöljön meg minden digitális állampolgár” feliratok a városban. Gyűlölet, ordítás, tömegverekedések – és amikor eldőrdült az első lövés, beindult a pletyka, hogy a kormány titokban felfegyverzi a digitális állampolgárokat. A digitális polgárháború innentől kezdve elkerülhetetlen volt.

Én persze magasról tettem az egészre. A faszmotogató, ha jól csinálja az ember, egész napos elfoglaltság, sőt hivatás. És ha jobban belegondolunk, pacifista vagyok – már ha a „szeretkezz, ne háborúzz” szlogen azt is lefedi, hogy vadidegenek farzsebére rajzolok spermavonalakat a péniszemmel.

Előbb-utóbb azon kaptam hát magam, hogy egy csapatban vagyok az Ügyfélkapu Pluszosokkal, egy csomó olyan emberrel, akire nekem fel sem áll. Unottan hallgattam haditerveiket, és próbáltam magam kihúzni minden ostoba feladat alól, mint a taposóaknak telepítése vagy a barikádok építése. Majd mikor nem bírtam már tovább, egy éjszaka átszöktem az ellenséges vonalakon túlra. Ott hamar elkaptak a digitális állampolgárok. Nem volt persze nehéz dolguk: ahogy megláttam a felém tartó puskás alakokat, rögtön lengetni kezdtem feléjük a farkamat.

Egyik-másik indítványozta, hogy ott helyben lőjenek agyon. Ám végül csak arra jutottak, hogy megpróbálnak kihúzni belőlem információkat. Szíves-örömet segítenék nekik, de sosem figyeltem az eligazításokon, mert a digitális állampolgárokon csillogó gecinyálka járt az eszemben.

El kellene magyaráznom nekik a helyzetemet, de valahányszor érkezik valaki, hogy szóra bírjon, már megint nem az agyamban van a vér, ezért még így, a gázcsőhöz kikötözve is csak az ágyékomat lökdösöm feléjük, artikulálatlanul hörgöve. Tűket szurkálnak a körmöm alá. Vasalóval égetnek. De én csak a makkomat mutogatom nekik.

– Vágjuk le a faszát, hátha attól megered a nyelve! – kockáztatja meg valamelyikük.

A melót egy nagydarab, szemüveges férfire bízzák, aki korábban állítólag hentes volt a piacon. Szakértő mozdulatokkal feni a konyhakést, közben arról magyaráz, hogy tudtam-e, digitális állampolgárként akár QR-kóddal is igazolhatjuk magunkat a rendőri igazoltatáskor. A zsarukra gondolok, akik az okmányirodákban basszák az idejüket, mert még az Ügyfélkapu Plusz is magas nekik. Vagyis gondolnék, de az erekcióm kémenyen lüktet, ahogy a késfenővel foglalatostkodó, izzadt mészárost bámulom. Mert sejtem, ahhoz, hogy levágja a faszom, előbb hozzá is kell érnie tömzsi kis digitális állampolgár ujjaiával.

Talán jobb is így – döntöm el. Hisz akárhogy is nézzük, ez a lőcs megkeserítette az életem. És érkezik már a penge.

– Még leállhatok. Csak mondj valamit! Bármit! Hány gépkarabélyotok van? Vannak beépített kémeitek? Hány? – könyörög a faszi, mint aki jobban fél ettől, mint én.

Nem szólok semmit. Mert arra gondolok: ó igen, ez az, fogd csak meg a faszom, te digitális polgár, mesélj arról, hogy minden hivatalos dokumentum elérhetővé és megoszthatóvá válik egy mobilalkalmazással. És ekkor határozott mozdulattal rámarkol a farkamra, a hideg élt a tövéhez szorítja, és belobban az eksztázis és a gyötrellem tűzorgazmusa – nyesi már a húst nagy szakértelemmel a jövő elektronikus ügyintézője, és én még utoljára ráejakulálok vörösen csillogó kezére. Hiába a hentesmúlt, ez már neki is sok: az ölembe hajítja a lenyesett faszt, és kirohan rókázni. Én pedig, ahogy lassan kivérzek, még levágott farkammal szemezek. Téged nem viszlek a túlvilágra – üzenem neki fejben. Majd elnyel a fekete koszorútölcsér-forgás, és az ágyékomba nyílt seblyukon át a világba szülöm semmirekellő lelkem.

Végül persze a péniszem is jön velem a túlvilágra. Mi a faszért ne jönne? Itt ácsorgok most Szent Péter előtt, kezemben lötyög a levágott, véres húsdarab. A szakállas angyal meg gondterhelt arccal bámulja a no-

tebookját. Azt mondja, van itt egy kis gond, mert nem leli az adataimat.

– Ön nem digitális állampolgár? – kérdezi, bár talán inkább kijelentés ez. – Tudja, a Mennyországban megszűnt már az ügyfélkapus bejelentkezés.

– Itt mindenki digitális állampolgár? – pottyán ki a számon a kérdés. – Maga is?

De felelnie sem kell. Mert a levágott pénisz hirtelen hízni, duzzadni kezd markomban, ahogy ráfüggesztem a szemem Szent Péter szexi szakállára. Jól mutatna benne némi geci.

KOMORINFO 2.

Azariah haragja vagyok, és másfél Bayer Zsoltot ki tudok vele elégíteni. A fél, kielégítetlen Bayer viszont leveleket ír a Feminának, hogy elhanyagolt a csiklója. Azt persze nem teszi hozzá, hogy a lába között pöffeszkedő rózsagöb Nagy-Magyarország alakú, és utoljára egy Horthy nevű tengerész tudta emberi mód megpöcögtetni.

Rendelek a szexshopból három megtöltött Puskás Arénát. Állítólag ettől squirtelnek a nők, és ami kijön belőlük, az nem is annyira pisi, mint egy fél Bayer Zsolt, amit geci nehéz kimosni a lepedőből. De miért is szívkolnád ki? Így készülnek a történelmi kísértetek.

Kedves Femina! Van valahol egy csiklóm, ami szomorú, de történelmileg elcsatolták tőlem. Egy jobb világban mindenkit elkülönítenek a boldogság forrásától – anatómiailag vagy filozófiailag. Erről volt szó a mai Lázárinfón.

A sarokban három Puskás Aréna rohad. A savanyú dögszag soha nem jön már ki a lepedőből.

*

Felhív magához egy csaj, hogy maszturbáljunk együtt a legutóbbi bajai Lázárinfóra. Vele megyek – rég vertem ki, utoljára tizenhárom évesen, amikor elpusztult a macskánk, és el kellett ásni a paradicsomosban. Van valami naiv és ártatlan az ilyen közös masztis dolgokban: lásd, van nemi szervem nekem is, mégsem arra használom, amire kéne. Nem nevezem ki miniszternek, nem teszem közszemlére a Pride-on, nem hívom anyunak, nem kérem, hogy neveljen fel.

A Lázárinfo kellően mocskos, kínai AI alámondásos. Ha lett volna eszem, erre már rég kivertem volna. De a csaj profi: nem hinném, hogy a bajai lakossági gyűlés az első csikló-pöcögtető kalandja. Egy törött sorompó van a lába között, azt kényezteti. Már-már fallikus szimbólum. Meg is kérdőjelezem a nemi identitásomat, amit eddig egyetlen stabil iránytű tartott: tizenhárom éves koromban, a paradicsomosban elkapart, rothadó macskánk. Ez a szőrfertő-gyönyör-rettenet, akit szívesen hívnék anyának, akit szívesen kérnék meg, hogy neveljen fel. De a halálhoz nem lehet fel-

nőni. Ahogy a Lázárinfóhoz sem.

Az ember inkább vegyen koktélpardicsomot a Pennyben, és próbáljon rájönni, miért és hogyan tört el a sorompó a lába között.

*

A Lázárinfó az apám. Részegen jön haza a kocsmából, de túl erőtlen ahhoz, hogy megverjen. Hát megverem magam előtte kíméletlenül. Véres ajkakkal, feldagadt arccal köszöntöm. Nem vesz észre.

– Tisztelem a szexuális ragadozókat, mert legalább egyenes az állásfoglalásuk – vetem fel a bajai Lázárinfón. Kitüntetésként kis sárga csillagot kapok, amit felvarrhatok a BDSM-outfitemre. Ebben megyek majd a zagyvaszántói Lázárinfóra.

– Értem én, hogy vannak üregei – látja be Lázár a Lázárinfón, a bajai Lázárinfó szervezésében. – De az üregek betöltésének kérdése olyasmi, ami egyszerre köz- és magánügy. Itt nem lehet jól teljesíteni.

Véres ajkakkal, feldagadt arccal köszöntöm.

Nézd, apa, nemi szerv vagyok, ami magát veri. Ez hobbi vagy elköteleződés?

Halálra verem magam, mielőtt te halálra iszod magad.

Mi így megyünk az életbe.

BESE ATYA ÉS AZ ÁNUSZMINÓTAURUSZ

A feleségem nem hisz benne, hogy egy apró, görög mitológiából szabadult, félig ember, félig bika alakú teremtmény hordja ki a fekáliát a hátsómból, szerinte csak nem törlöm rendesen a seggemet.

Pedig az utóbbi időben már fájósra és vörösre dörzsölöm a lyukam. Van, hogy egy fél tekercs budipapírt is elhasználok. Erre tessék, valahogy mégis szaros lesz az alsógatyám. Csúríhetjük-csavarhatjuk, ám az ánuszmínótaurusznál kézen, azaz hogy valagon fekvőbb megoldás nincs. Ráadásul ez sem hihetetlenebb, mint a seggredő sellő. Azok létezését már bizonyították a rangos tudományos folyóiratok. Például a Ripost. Ezek az apró, halfarkú nők az ember végbelében lubickolnak, éjszaka pedig kicsücsülnek a farpofák szikláira, és a végtelen tenger szépségéről dalolnak. Közben meg csöpög róluk a fos. Nagyjából mindenki együtt tud velük érezni. Én is, ha lehetne, elcserélném a bélsár-minótauruszomat egy foshableányra. Azoknak legalább szép a hangjuk. Az én félig bika, félig férfi lényem meg nyomorultul bőgicsél, ahogy az ánuszmínó körüli bőrredők labirintusában tévelyeg. Olykor betalál a lyukba, később bambán kicaplat onnan, hogy széthordja patájával a fekáliát.

A feleségem nem hisz benne, hogy azért surranok ki esténként az ereszén kormánypárti keresztény-konzervatív buzi bulikra, hogy valaki kipiszkálja végre a seggemből az ánuszmínótauruszomat, pedig hát azt kiabálom ott, hogy gyere, te bika, tereld ki a lyukamból a másik bikát. Szóval azt hiszi, homokos vagyok, s a helyzeten az sem javít, hogy rajta kap, amint egy húsz centis vibrátorral baszom magam, miközben azt üvöltözőm, hogy ez az, kereszteld meg a férfiguncikámat, Bese atya. Szerinte problémáim lehetnek a nemi identitásommal, úgyhogy elköltözik, és most itt ücsörgök egyedül a lakásban a szaros alsógatya kupaccal, a vörösre dörzsölt, égő ánuszmínóval, no meg egy, a görög mitológiából szabadult aprócska lényvel, ami láthatóan még az olyan egyirányú járatokban is el tud tévedni, mint a végbélcsatornámban, és az azt keretező egyenes bőrredők árcai. Hogy lehet ennyire hülye? Értem én, hogy egy bika feje csücsül a nyakán, benne egy szarvasmarha grapefruit méretű agyával, de a seggkarámom nem túl bonyolult. Az jut eszembe, hogy talán

segítene neki egy GPS.

Rendelek hát egyet. A Temuról választok egy akkorát, amit a valagamba is fel bírok tolni. Ehhez mondjuk nem szükséges a legkisebb modellt a virtuális bevásárló kosaramba tennem, mert előzőleg a kormánypárti keresztény-konzervatív homobulikon a különböző homofób képviselők és államtitkárok már akkorára tágitották a hátsómat, hogy talán két GPS ketyere is vígan megférne benne.

Amikor aztán megérkezik a szerkentyű, bekenem vazelinnal, és már tolom is magamnak felfele. Közben már reflexből azt kurjantgatom, hogy ez az, döfködd csak kardoddal a fosómat, ó, drága Bese atya, te szent életű szarhártya torreádor. Pár perc után hallom, hogy működésbe lép a testemen belül a cucc: ám a nyelvet elfelejtettem átállítani. Talán nem is lehet. Egy kínai robothang értelmezhetetlen utasításokat kezd recsegni a bélcsöveimen belül. A következő bélhurok-saroknál forduljon jobbra, mondja talán kínai nyelven, térjen be az ürüléksikátorba, parancsolja talán. S érzem, valami megindul bennem – no nem a szar, hanem a kis mitológiai parazitám. Ám kurvára rossz irányba. Ahelyett, hogy kifele igyekezne a seggemből, megfogadja a GPS zavaros tanácsait, s fájdalmasan felnyögök, ahogy a miniatűr, de súlyos bikapatákkal végigrappol puha bélcsöveim csatornarendszerén. Majd tovább, fel, fel, a gyomrom irányába. Különös, fájdalmas és fojtogató érzés, ahogy mászkál bennem ez a félig ember, félig bika alakú lény, s amikor már-már azt hiszem, legalább képes leszek kihányni, visszafordul, másik mellékutat választ, eltéved a testemben, s összetapos mindent. Dühösen fújtat, vadul a szerveimnek ront hegyes kis szarvaival, felsebzi a lágy szövetet és belső vérzéseket fakaszt. Próbálom a műfasszal alulról is, felülről is széttrancsírozni a kis vonuló rémet, ám hiába baszom magam, hiába szopom aztán a szaros dildót, rájövök, itt már csak egy orvos segíthet.

– Hm, olyan mintha tumor lenne, de ez a daganat... vándorol! – hümmög a doki, én meg hiába magyarázom, hogy egy ánuszmanótauruszról van szó, kiröhög. Még ha seggredő sellő lenne, mondja, azt elhinné, mert arról írtak a rangos tudományos folyóiratok. Például a Ripost.

Életem utolsó napjait egy kórházi ágyban heverve töltöm, félkatatón állapotban: az eltévedt minótaurusz már utat talált az agyamhoz. Most abban fészkel, mint valami dühös ánuszdredő méhkirálynő, s szép lassan elveszítem az irányítást magam felett, ahogy kemény patái és tűhegyes

szarvai újra és újra a puha agyszövetembe fúródnak, megsértve az agy motoros területeit, a kisagyat, az agytörzset, illetve a prefrontális kérget. Olykor azon kapom magam, hogy már vele beszélgetek, bőgései emberi szavakká állnak össze, s azt mondja, hiba volt GPS-t adnom neki, hisz sose kereste igazán a kiutat, eleve tévelygésre volt ítélve, s ahogy körbe-körbe járt sötét segglyukam körül, megvilágosodott.

– Az egész világ labirintus, a legtöbb, amit tehetünk, ha kijelölünk egy aprócska szakaszt, s azt mondjuk, ez itt az én útvesztőm, az én örök eltévedésem, a saját kicsi kilátástalanságom, ami elrejt, s megvéd mindenki másétól. Mert bujdokolni jöttünk a Földre, lebegni csak a kozmosz sötét tehénszem-pocsolyájában, mint valami labdán, egyensúlyozni a félelem hízott potrohvégen, belegabalyodni a felejtés növényyszőrébe. Ez az agyszövet eddig a te labirintusod volt. De mától az enyém is. Egyek vagyunk hát ettől a pillanattól.

S ahogy az ánuszmanotaurusz a thalamusomba öklel szarvával, hallucinációk lepnek meg: ott vagyok immár én is a saját elmémbe, a rózsaszín, fakó tekervények között, s ez a szép, magas, félig ember, félig bika férfi pedig felfektet a saját puha agyszövetemre, erre a szürkeállományból szőtt, nyálkás nászágyra, s széttárja combjaimat. Szőrrel keretezett, rózsaszínen csillogó farka megdagad, az ánuszmához dörzsöli, és belém hatol. Erős, férfias vadállatszaga, bőr alatt lüktető acél izmai és kíméletlen lökései ismerősek, s valóban, az ánuszmanotaurusz Bese atyává alakul, aki azt hörgi: – Ez az, megbaszlak a saját hipotalamuszodon, mert ugyanitt lakik a jó Isten és a szexuális vágy is.

Ebben egyébként az atya nem téved. Megírták a rangos tudományos folyóiratok is. Például a Ripost.

S miközben a szentéletű ember forró bikamagva belém spriccel, a seggredő sellők éteri angyalkórusa visszhangzik a kozmikus labirintus hideg falai közt, s valahol távol egy kórházban meghalok. Ám előtte még magam alá szarok. Ám ezúttal senki sem hordja ki a seggemből a cuccot, megoldom egyedül.

HÓNALJEMBRIÓK A MAGYAR PÉTER FASZA ELLEN

Annaluzja néni, az önmegtermékenyítő házmester épp őszi dekorációkat ragasztgat a lépcsőházban.

Próbálom tartani neki a létrát, de zavar, hogy pont az arcom előtt lengedezik a bal hónaljából csüngő méretes, nyákos pénisz, ami ráadásul próbál valahogy utat törni a jobb hónaljában tátongó szőrös vagina felé.

A rakoncátlan hónalj-genitáliák gazdája meg eközben arról hadovázik, hogy lám, milyen gusztustalan ember is ez a Magyar Péter, hisz az Európai Parlamentben igazgatja a micsodáját. Na ekkor leszek teljesen biztos benne, hogy hülye ötlet volt segíteni Annaluzja néninek az őszi dekorációban. No nem csak azért, mert ilyenkor testközelből nézheti végig az ember, ahogy próbálja megtermékenyíteni magát ez a folyton csicsergő hónalj-hermafrodita, hanem mert visszaböfögi mindazt, amit a köztelevízióban hallott.

Valahol persze sajnálom is ezt a kedves torzszülöttet. Annaluzja nénit sokat csúfolták kislány korában, amiért méretes emberi pénisz csüng ki az egyik hónaljából, míg a másikon egy pelyhedző vulva cuppog. Az igazi bajok pedig serdülőkorában ütöttek be, mert valahányszor keresztezte kerekedő mellei előtt a két karját, a bal hónaljfasz valahogy utat talált a jobb hónaljpinához, és meg is történt a baj. Annaluzja néni sokáig próbált úgy élni, hogy a két genitália sose találkozzék, ám egy idő után feladta a dolgot, elvégre a szerelem legyőzhetetlen – azóta úgy jár hónaljabortuszra, mint más a szokásos orvosi vizitre. És bár ő maga hiába van túl rég a menopauzán, a hónaljszervek termékenysége mit sem csökkent az évek során.

– Aki még az Európai Parlamentben is képes megvakarni a... jajj, a csudába, hát majdnem kimondtam, szóval a paszulykáját, az bizony mindenre képes – szörnyülködik most, és miközben a celluxal bajlódik, a karjai keresztezik egymást, a lüktető fasz előváladéktól nedves hegye pedig lassan a hónaljperciba csusszan. A hímtag hevesen rángatózik, mint a földből kifordított giliszta. Undorodva fordulok el. Készül már az újabb dekorációs alapanyag. Mert igen, ezt még nem is említettem: Annaluzja néni rendre hazahordja a hónaljából kikapart embriókat, s felhasználja

őket a társasház dekorációjához. Most is épp egy krepp papírból kiollózott sárga falevél szárnyas emberkezdeményt ragasztgat a lépcsőkorlátra.

– Olyanok, mint a kis őszi erdei tündérek – lelkenedezik, de szerintem egy lakó sem fog örülni ennek. A karácsonyi hónaljembrió-dekoráció sem hozott ünnepi lázba senkit tavaly, pedig Annalujza néni kis Betlehemet is készített. Az egyik halott emberkaparékra barna, egybe sodort cérnából szakállkát is ragasztgatott – ő volt József –, Szűz Mária pedig két, a halott embergyerek rózsaszín kis mellkasára ragasztott üdítő kupakkal még csöcsöket is kapott.

– Túl sokat tetszik fáradni ezért a lakóközösségért – kockáztatom meg. Mindenki próbálta már finoman lebeszélni Annalujza nénit erről a díszítgetésről, mert senkinek sem öröm arra hazatérnie, hogy gémkapcsokkal teli vert, pillanatragasztóval összekent halott embergyerekek csüngnek a folyosón.

– Ugyan, hát nem fáradtság ez nekem! Könnyű ez, mint Magyar Péternek a... jajj, majdnem kimondtam, na szóval a bögyöszkőrő vakarintás.

Annalujza néni sokáig nem házasodott meg. Azt mondta, nincs szüksége otthon újabb hímtagra, mert eleve csüng már ki egy a hónaljából. Ám későn, a negyvenes éveiben csak rátalált a szerelem. De miután a nászéjszakájukon azt vette észre, hogy újdonsült férje szeretkezés közben barátkozni kezd az ara hónaljából kiágaskodó hímtaggal – konkrétan miszisionárius pózban ünnepelték az együttlétüket, amikor a hónaljfasz valahogy a fickó arcába került, az pedig nem cicózott, a szájába vette –, hamar véget ért ez a házasság ezzel a liberális fasszal. Azóta Annalujza néni csak a házmasterkedésnek és a dekorálásnak él. No meg a hónaljabortusznak.

*

Szeretnék én is önmegtermékenyítő házmaster néni lenni, mert az legalább zárt rendszer. Ám egy születési rendellenességnek hála én Magyar Péter folyton vakaródzó pöcse vagyok, de mindezidáig ügyesen titkoltam a lakóközösség elől. A makkot jól elfedő kalapot és műbajszot hordok, a hosszú ballonkabátom elrejtí erekkel sűrűn beszótt barlangos testem. 13 éves voltam, amikor egy nap csengettek, a küszöbön pedig ott ácsorgott a szintén 13 éves Magyar Petike. Azt mondta: – Figyi, ezt most kínos lesz, de te vagy az én pöcsöm. Az összes osztálytársam felfedezte már a saját-

ját, és napok óta röhögnek rajtam, hogy én még semmit sem léptem az ügyben. Szóval azért jöttem, hogy felfedezzelek.

Így hát a következő napok azzal teltek, hogy Petike felfedezett engem. Ült egy szobában és szóltanul nézte, ahogy hízott féreg-piócaként fel és alá csúszkálók a lakásban, ujjbegyeivel bejárta a hurkatestemből kidom-borodó érhegyeimet és bőrvölgyeimet, s csöndes hümmögéssel konstata-
lta, amikor magam alá pisiltem a csomós, fehér fiútejet. Napokon át tartott ez a kamaszkori önvizsgálat, olykor meg is vakart, én meg mint tengeri uborka, feküdtem a hátamon, még doromboltam is, de aztán Pe-
tike közölte: – Rendben, most már fel vagy fedezve.

És fel voltam. De a franc se gondolta volna, hogy mindez előjáték volt ahhoz, hogy évekkel később felcsusszanjak az igazságügyi miniszter vul-vájába. Kellemetlen időszak volt ez az életemben: mert hiába csak egy nagyra nőtt emberi pénisz voltam, ami a természet különös játékba foly-tán a testen kívül is tudott létezni és működni, próbáltam rendes életet felépíteni magamnak: andragógusként lediplomáztam, művelődés-szer-vező szakirányon, és romantikus érzéseket tápláltam az egyik hallgató-társnőm iránt, akinek cseppet sem esett rosszul, hogy egy hatalmas pénisz legyeskedett körülötte. Ám Magyar Péter megházasodott, és mint kiderült, a házas embereknek olykor-olykor szükségük van a lőcsükre. Kaptam tehát egy csipogót, és amikor az jelzett, csapot-papot, randit, elő-adást hátul kellett hagynom, és rohannom, hogy felkússzak Varga Juditba. De legalább Magyar Péter hálásan megvakargatott utána. Ám a helyzet csak tovább bonyolódott, amikor válása után az Európai Parlament kép-viselőjének választották Pétert, mert ilyenkor utazhattam vele – ő ugyanis nem vette szívesen, ha több száz kilométer választja el a hímtagjától, el-végre szingli politikusként bármikor szüksége lehet rá. Igen, ott kuporog-tam a lábánál a legutóbbi parlamenti ülésen is, és akkor persze rám jött megint a vakaródzás. Macskaként dörzsöltem magam Péter csontos tér-déhez, az meg csak piszegett, hogy álljak le, nézzek már szét, hol vagyok, én meg könyörögtem, hogy csak egy picit a faroktövet kapirgálja már meg, még ha csak egy gyors kézmozdulattal is, mint amikor valaki gyufát gyújt. És Péter kelleetlenül megette.

Másnap már velünk volt teli a híradó.

*

Fogja jól azt a létrát, mert billeg én meg most feljebb lépek – mondja Annaluzja néni, aki már megint hónaljba bassza magát. Ám ekkor döbbenek rá, hogy mekkora hülyeséget csinálok, hisz én valójában egy hatalmas emberi pénisz vagyok, aminek nincsenek is kezei – ezért volt tehát igencsak hülye ötlet vállalni, hogy segítek neki az őszi dekorálásban, mert természetes faszként művelődés-szervező szakirányon le tudok ugyan diplomázni, de egy létrát megtartani már nem – inkább afféle értelmiségi hímtagként gondolok magamra. És hopp, meg is történik a baj, ahogy a hónaljfasza egyre nagyobb vehemenciával bökdösi hónaljpináját, Annaluzja néni hirtelen kibillen egyensúlyából, a létra pedig egyszerűen kitáncol visszeres lábai alól. Az asszony fejfel a kemény kőre zuhan, és nagy reccsenéssel törik be a koponyája. Én meg csak állok ott, mint egy tehetetlen fasz, és nézem, ahogy a tarkójába nyílt seb vértócsát öklendezik a lépcsőházba. Hónalj nemi szervei későn kapcsolnak, hogy gazdájuk nagyban haldoklik: még akkor is vadul kefélnek, amikor kiszáll a néniből az élet.

*

Mindennek már sok napja. Annaluzja néni torz, hónaljbaszós teste valahol a távolban, egy patológiai hűtőkamrában hever. A lépcsőházban LED-es mécésesek pislákolnak, a lakók elektromos tűzből szótt gázkönnyei. Az őszi dekorációt pedig senkinek sem volt szíve levenni. Ez hát az önmegtermékenyítő házmester néni mementója: a falevél szárnyú embriók csendben rothadoznak a lépcsőkorláton, mint megannyi kis vudubaba. A telihold opálos fényével kivakolt folyosókat megtölti az orrfacsaró dögszag. S éjfél körül, amikor már a legtöbb lakó mélyen alszik, Annaluzja néni fáradt szelleme visszatér a folyosókra. Mint bomló szövetből varrt kesztyűbábokba, bebújik kis halott gyermekeibe, s az októberi embriók ettől vergődni kezdenek, szemükben a halál nyákos-kátrányos gombatelepe csillan, aprócska szájuk pedig tátog, s tudom, Magyar Péter faszát kárhoztatják, ami még egy létrát megtartani is képtelen. Gyilkosnak neveznek. Hallgatom csak a dögcsecsemőkórus vádkórusát (Hát nem egészen olyanok, mint a kis őszi erdei tündérek?), vakaródzom és

zsugorodok, s már a Magyar Péter faszhívó csipogójára sem kelek ki az ágyból. Igen, gyilkos vagyok. Ki hitte volna, hogy egy pénisz nem csak életet adni képes, de kioltani is.

S ekkor apró reccsenések neszével telik meg az éj, ahogy mint ragadós pókhálóból, sorra szakítják ki magukat cellux fogságukból a rémembriók. Falevelek zizegése, ahogy őszi szárnyaikon molylepkeként röpdösni kezdenek a sötét folyosón. Aztán apró koppanások, ahogy a fejletlen, csontos tündéröklök az ajtómat kezdik ütni, ahogy ki nem nőtt körmeikkel kaparják a fát. Eljöttek hát. Én meg csak reszketek ott a takaró alatt, majd hallom a fémes sikolyt, ahogy Annaluzja néni apró szörnyszolgái végigvontatják a lépcsőház kövén a létrát, s újra és újra az ajtónak lökik, mint valamiféle faltörő kost. Az ajtó pedig már ki is nyílik, hisz láthatod, igazából kilincse sincs – elvégre a nagyra nőtt kezetlen péniszek nem csak létrákat nem tudnak megtartani, de a kilincset se tudják kezelni. S ahogy a hideg folyosói levegő megtölti szűk lakásom, már látom a repkedő hónaljembrió-lidérceket, gombszemük túlvilági zöld fénnel izzik, s az örület vitorlái megdagadnak. És vele együtt én is. Mert hirtelen pulzálni kezd bennem valamiféle ősharag. Nem elég, hogy állandóan vakarózdó faszként kell élnem az életem, még azért is megbüntetnének, amiért kezek nélkül születtem. Elég! Felfúvódok, akár frissítő zápor után a pöfeteg, egzotikus óriásvirágként hajtok ki az összeizzadt ágyból, súlyos totemoszloppá dagadok, s húgycsőnyílásom vad cuppogásba kezd. Hát leszek akkor én az életet kioltó fasz, s beléjük ejakulálom a végzetet – felszabadítok mindenkit, hisz a halál is egy zárt rendszer. Rakétaként kilövök, rugós ördöggént kipattanok az ágyból, és átszáguldok a szobán: kalapácsfej mak-kommal sújtok le a repkedő férgekre – néhány tovaröppen, de párat sikerül széttrancsíroznom a falon. Meleg vértócsává kenem őket, majd megpördülök és leütöm a többit is – örült pitonként szorongatom, a padlón passzírozom szét démoni kis testüket, az őszi tündérkéek viaszos kis ajkai néma sikolyra nyílnak, majd támadásba lendülnek: ellepik barlangos testem, néhányuk fogatlan kis szájával próbálja harapdálni a fitymámat, én meg erre hemperegni kezdek fel és alá a szobában, és péniszsodrófaként felismerhetetlen húspogácsává zúzom mindet. A fejemben Annaluzja néni sikolya visszhangzik, én pedig azt üvöltöm húgycsőajkaimmal: – Túl sokat tetszik fáradni ezért a lakóközösségért!

S ahogy az apró, fejletlen tündér-csontocskák gallyként ropognak alat-

tam, végre az átkozott vakaródzás is elmúlik. Miután szétkenem mindet, büszke, véres diadal oszlopként ágaskodok ott a lakásban, a besütő hold fényében, s érzem, hogy pezseg a vérem. Mert velem aztán ne szarozzék egyetlen lidérc-nyamvadék sem. Magyar Péter lőcse vagyok, s ideje kihúzott háttal, délcegen hasítanom előre ebben a világban, mint kilőtt, lük-tető torpedó, mint fényes, szivar alakú meteor, amely felszántja a galaxist, mint a mindent elsőprő, zabolázatlan Tisza. S erre a gondolatra elélvezek, a fehér láva pedig a folyosóra mossa a kis véres cafatokat, a múlt kikapart mocskát.

VÉLETLENÜL PORNOGRÁF FELVÉTELT OSZTOK MEG A TEMU-RÓL RENDELT PÉNISZORRÚ KISFIÚRÓL

Rendelek a Temu-ról gyerekmunkást, de azt is gyerekmunkások rakják össze; és attól tartok, a robotra kényszerített ázsiai kiskorúak nem jeleskednek túlzottan az emberi anatómiában. Talán mert ahelyett, hogy szüliba járnának, műanyag banántartó tokokat és tojáshámozókat gyártanak.

Nézd, ennek az anatómiailag inkorrekt kiskorú munkaerőnek több testi rendellenessége is akad. A leglátványosabb tán, hogy a tüdeje kitüremkedik a hátából. Így valahányszor levegőt vesz, a felfújódó eres szövetszakok, ezek a lapocka körüli zsákállatka-terhek megduzzadnak, s ettől a gömbereklő-kombótól egészen úgy fest a lurkó, mint valamiféle felszállásra készülő rovar, amely kibontja nyálkás lebernyeg-membrán szárnyait.

De ezt könnyű lenne még elviselni. Ám azt, hogy koponyaüregében szem helyett két sárgás-rózsaszín, erekkel beszótt heregolyó forog és azt, hogy ahol az orrának kéne lennie egy mindössze pár centis gyerekpénisz csüng, ami csiklandozza reszkető felső ajkát, szóval ezek a finom kis apróságok garantálják, hogy az elbaszott korcs Temu-gyerek ne legyen a lakás díszé. Oké, de nem is azért vettem. Ugyanakkor túl jó munkaerőnek sem tűnik: ahogy apró orr-húgycsőnyílásán szörcsög és tapogatózik, miközben tüdeje óriási fátyolos szömörcsög gombaként fújódik fel és omlik össze, mint a világ legelbaszottabb ejtőernyője, úgy döntök, a fogyasztóvédelemhez fordulok. Aztán rájövök, manapság senki sem terheli már ezzel őket, hisz hatásosabb, ha egyszerűen kipoasztolom a közösségi médiában.

Feltöltöm hát a péniszorrú gyerek fotóját, s jön is rá két döbbent emoji, ami legalább olyan jó, mintha a fogyasztóvédelem eljárást indított volna. Másnap viszont elvisznek gyermekpornográfia terjesztéséért. Ráadásul egy egész napot kell arra várnom, hogy Novák Kati kiszabadítson.

Otthon aztán geci nagy felfordulás vár: a hereszemű kölyök négykézláb csúszkál a padlón, felborított, eltört mindent a lakásban, s hogy némiképp az éhségét csillapítsa, megette a kaszáspókokat a sarokból. Közben pedig

összeszarta XS-es méretű munkás nadrágját. Belátom, ha már itt rontja a levegőt, jobb ha melóra fogom.

És hogy miért rendeltem gyerekmunkást a Temu-ról? Mert az ott lévő összes terméket gyerekmunkások állítják elő, így arra gondoltam, ha lenne saját gyerekmunkásom, az ingyen előállítaná az összes ott kinézett árut, s nem kéne többé rendelgetnem! Zseni vagyok, mi?

Bár az ivarszerv tekintetű kölok egy csomó fontos cuccot összetört a lakásban, ahogy próbált kiszökni, végül mégis arra jutok, hogy ott bassza meg az ég azt a sok régi vacakot, a leginkább most egy légáteresztő, állítható pórázos csirkehámra van szükségem, amivel a nem létező baromfi-mat sétáltathatnám, vagy még inkább egy vicces, elektromos golyóstollra, ami megráz, valahányszor lenyomom a gombját.

Fogalmam sincs, pontosan mi kell neki ahhoz, hogy elektromos golyóstollat gyártson, de teli hordom a szobát faanyagokkal, ragasztóval és elemekkel, majd a fordító programot használva ráparancsolok, hogy rakjon össze egy ilyen speckó tollat nekem: – 为我打造一支有趣的电动圆珠笔!

Ám a gyerek nem érti, vergődik csak a szobában széthajigált nyers-anyagon, fújkalja szövetgömbös háttüdejét, az arcából kiálló szőrtelen kis pénisz apró elefántorrként szimatol maga körül. Magamra zárom az ajtót és telisirom a legutóbb Temu-ról vett plüss pontypárnám: tudom, immár a nyakamon ragadt ezt a semmirekellő kis torzszülött. Estére aztán hatalmas duzzanat nő a kis kínai nyakára: a lángvörös, krumpli méretű kelésből sárga, bűzös genny csordogál a padlóra. Tessék, most már vihetem doki-hoz is – bár lehet, ha egy orvos megpillantaná, a giga pattanást találná a legkisebb problémának. És hiába kérem, hogy hagyja abba, nyüszít csak, mint egy kutya, és folyton azt a genny göböt kaparássza pici kínai ujjacskáival, míg nem aztán az egész szar vízhólyagként ki nem pukkad, felfakad, és a halott sejtek orrfacsaró, véres sűrített tej-tengerével együtt kifordul a testéből egy aprócska toll is. Tátva marad a szám. Hirtelen megértem, hogy a kínai gyerekmunkások a testükön belül rakják össze a Temu-s termékeket. Megnyomom a golyóstoll gombját, és miközben megráz az áram, örömkönnyek szöknek a szemembe.

– Ó, kicsi Csong! – Igen, ezt a nevet adtam a gyereklénynek. Tenyereembe veszem meggyötört arcát, és eres heregolyó szemébe nézek, melyben ott gomolyog egy gazdasági világhatalomra törő kommunista ország

minden kapitalista termékenysége. – Sok-sok kaland vár még ránk!

*

És így telnek aztán a napok: újabbnál újabb termékeket rendelek. Csong, szülj nekem napelemes locsolókannát a gyerekteteden keresztül, hadd érezzek boldogságot! Savanyú betegségszag, mint kiűzhetetlen dzsinn telepszik a lakásra. Szakadások egy fiúban. Véres gennyrózsák kertje, a heregolyók nyálkásan pörögnek csontüregükben. Ott fekszik a gyerek, hasán sárgálló gennyduzzanat, akkora mint egy emberi fej: szilikon szűrős tésztafőző edény növekszik benne. Az égen vörös színű Betlehemi csillag suhan át.

– Meg tudod szülni, kicsi Csong! – suttogom a péniszorrú kisfiú fülébe, miközben a köldökét feszítő gennyhólyag felfakad, hogy véres döglött sejtpeppel itassa át a szőnyeget. Élünk-éldegélünk: takarítom a here-szemű tüdőszárnyas lepkefiú szarját, kisállatboltból vásárolt gyümölcs-zselével etetem. Ő cserébe autós telefontartókat szül sebein keresztül a térbe. És nyüszög, fájdalmasan szörcsög, húgycsőnyílásán kapkodja a levegőt, én pedig újra és újra megrázom magam az elektromos tollal és azt mondom neki, ez a boldogság meg hogy sose volt más. Mert sokak szerint egy tárgy nem deríthet jobb kedvre, de a körülöttünk lévő tárgyakat ugyanazok az atomok építik fel, mint az emberi testet. A vicces kacsás gumis hajpántot egyazon atomok alkotják, mint a boldogsághormonként ismert szerotonin, s magát az agyat, amely azt létrehozza. Különleges kedvezmény ez, kicsi Csong, te pulzáló fájdalomgöb, te ifjú gyulladás-létezés, te viaszheregolyó-tekintet. S halkan nyöszörög ez a világra rendelt sejt-halmaz, miközben egy aranyos lámás női kézitáskát rak össze magában, vagy egy Donald Trump ébresztő órát, amit reggel hétkor fülön lő egy kis műanyag puska – én pedig mint macskát, békaként felfújódó tüdőzacskóit cirógatom. Ahogy gyűlnek a termékek, egyre több lyuk tátong már a gyerekekben, sebei lassan forrnak – a nemesacélból készült banán tartóval alighanem túl messzire is mentem, felsebezhettem belülről a szerveit. De Csong csöndben tűr mindent. Kivéve amikor egy 3 dimenziós hajós éjszakai lámpát kérek tőle, mert akkor váratlanul sírva fakad: heregolyó szeméi sós spermás vizet kezdenek levedzni.

– Mi a baj, Csong? – kérdezem. – Mármint tudom, hogy pusztulsz, s

haldokló tested a felszínes boldogság és a csontig hatoló fájdalom értelmetlen temploma, de... Mi a baj?

És Csong elmondja. Kínaiul karattyol, a fordító program alig tudja követni. De kiderül, hogy világ életében iskolába akart járni, hogy ha egyszer felnőtt, nyithasson egy kis éttermet a tengerparton. Hogy látni akarja az óceánt. Megrendülten hallgatom. Rádöbbenek, hogy oly sok mindent kértem már a kis Csongtól, s azt bezzeg sose kérdeztem meg, ő mit akar, őt mi tenné boldoggá.

Igen, a kisfiú haldoklik. Tüdeje egyre lassabban fújódik fel, és sípoló hang szakad fel orrpéniszéből. Vér csorog ajkán.

– Egyet se félj, kicsi Csong, megrendelem neked a tengert! – biztatom, mire kifut a vér az arcából. Hisz az jár a fejében, hogy nem és nem, azt bizony ő már nem tudja nekem kihordani. De egészen más terveim vannak: a Temu-ról vásárolok neki tengerpartot – akciós, 14.670 forint. Hamarosan kínai gyerekmunkások érkeznek – úgy festenek, mint egy általános iskola bubópestises tagozata, mindet kelések borítják – van, amelyiknek a nyakából, a vállából, másoknak a combjából, a mellkasából áll ki egy-egy kézilabda méretű gennyduzzanat. S apró késekkel felfakasztják őket: van, amelyikből arany sárga homok pereg ki, van amelyikből tiszta, sós víz csordogál, s akad amelyikből sziklák, fésűs kagylók potyognak. A sarokban egy szerencsétlen 8 éves ferde szemű gyerek egy delfint próbál megszülni az oldalából.

S hamarosan ott állunk Csonggal a kész tengerparton. Húgycsőnyílás-orrjáratát friss óceáni levegő járja át, s megtölti a hátából kiálló rovarszárny-zsákokat.

– 我希望我能看到它! (Bárcsak láthatnám!) – sóhajt a kisfiú, s ekkor rájövök valamire. Ha a szeme helyén herék, az orra helyén pénisz van, sejtem már, hol lehet a valódi látó és szagló szerve. Lehúzom hát a gyerek nadrágját, és valóban: a lába között vörös kocsányon ott csüng két szemgolyó és egy orr. Csong pedig örömében felsikolt, ahogy rácsodálkozik a tengerparti tájra, a vijjogó és rikácsoló sirályokra, a sziklákat görgető türkizkék hullámokra, a horizont szélén billegő vitorlášhajóra.

– 美丽的! (Gyönyörű!) – suttozja, s hirtelen irigyelni kezdem az örömet, illetve elbizonytalanodom benne, hogy ezt a boldogságot valóban atomok alkotják, mint a tárgyakat, s meg tudnám-e vásárolni.

– Hé! Az a fickó ott lehúzta egy kisfiú gatyáját! – sikolt fel egy bajszos

turista, akit a tengerparttal együtt a Temu szállított ki. Majd hozzáteszi: – Á, nyugi haver, csak vicceltem! – És már kapja is le a Temu-ról rendelt bajszos férfi maszkot a fejről. Megkönnyebbülten látom, csak Novák Kati az, a pedofilok nagy barátja.

Állunk tehát a parton. Csongból lassan kigőzölög az élet. Én pedig leküzdöm magamban a vágyat, hogy utoljára még egy 4 darabos ergonomikus narancs- és citromhéjhámozót kérjek a kölyöktől. Ahogy a gyerekmunkás haldoklik, ismeretlen félelem támad bennem. Ha nem lesz már itt Csong, hiába a végtelen óceán, mert senki sem fog már neki örülni. A megvásárolhatatlan boldogságot mind elviszi magával ez a kis anygalka, ahogy tüdőszárnyain az égbe száll.

KOMORINFO 3.

Lázár János legalább kifizeti, amikor késik az orgazmusom. A felét visszatéríti. Lázár János ilyenkor 50 forintot utal, mert szerinte 100 forintot ér az ejakulációm. Szerintem többet taksál. Nagyjából 200 millió lehetséges Fidesz-szavazó van minden spriccelésemben. Kis fehér megváltók. A következő Kapu Tibor vagy Schmidt Mária. Lenyelem magamnak, és jövők Lázárnak legalább 2 Tunguszka vodkával. Majd megisszuk egy álló vonaton, a tekintetünket a szép magyar pusztába lógatva, mint önmagától riadozó kapásjelzőt egy valagnyi gecibe.

– Gyerekként sínpár akartam lenni – vallja be János, s már látom, a szeme sarkában reszkető könnyek drágábbak a spermámnál. Bár állagra hasonló. – De a sínpárhoz párban kell lenni, s én egyedül cipelem a vonatot.

Vágás. A következő jelenetben János 50 forintosokat élvez a torkomba egy mávos vécében, aminek a falára fekáliával vagy Kapu Tibi csokival azt írták fel: Jézus lát!

Ha ez igaz, Krisztusnak valami kibaszott szemcseppet kell hamarosan felírni receptre az EESZT-ben, bár a franc se tudja, a megváltáshoz jár-e TB-kártya.

– Álomban sebek fakadtak belőlem, János, és vér helyett a magyar örökítőanyag csordogált belőlem, olyan volt, mint a zúzapörkölt tetején a zsíros tejföl. Mit ér az ilyesmi a váladékpiacon?

Vágás. A távolban ősi fémanakondákként nőket fojtanak meg a rozsdás sínek. Egy sorompót kilőnek az úrbé, majd a Csendes-óceánba csobban. A vízpermet lemossa az égről a Holdat. A csillagokat. A jóistent.

– Itt maradtunk egyedül – mondja János a sötétben. S tudom, ha hozzábújok, ha mondom, leszek én is sín, többet is ad majd a gecimért.

*

Nemigen fejtettem ki, miért késik az orgazmusom, de nem azért nehéz nekem az elévezés, mert van egy Nagy Ervin alakú kinövés a seggeden, vagy mert gecire ronda a pofád, és néha nehéz megkülönböztetni a segedből kinőtt Nagy Ervintől. Hanem mert a SpaceX útjai kiismerhetetle-

nek. Ma már mindenki csak azért vesz Teslát is, hogy megerőszakolja.

– Álmomban én is Tesla voltam, és szétvertem magam – áradozik János a füzesbokori állomáson, ahol egy szembejövő IC-t várunk. Ha végre megjön, elnevezzük róla a gyerekünk. Már ha ugyan megfogantam Jánostól a mávos vécében, de nem látok varjúrajokat, amik lángoló tollakkal háromszöget formálnak az égen.

– Leszek a gyerekünk, ha már ez nem jött össze, voltam már ennél több minden is – alkudozik velem a miniszter. Tudja, hogy jól esik. Messze, Afrikában egy beteg majom elpusztul. A társai kövekkel dobálják a testét, hátha így el tudják úzni a fertőzést. Hollandiában egy túlfizetett ápolónő kiírja a Tinderre, hogy szeretné, ha valaki végre megbüntetné.

– Hallod ezt, János? Károgás! – mondom, a pocakomat simogatva. De János már közben mindenné vált. Ő a vonat. A sín. A SpaceX, meg a Nagy Ervin-féle seggkinövés – de még a füzesbokori állomás is. Ő maga a boldogságot jelentő károgás. Az ég vörös színbe álmodja magát.

MAGYAR GYEREKET SZÜLTEK A KITÁGULT SEGGLYUKAMBA, PEDIG VOLT BENNE POROS ZSÍRFOLT

A kormány kötelezővé teszi a végbélszűrést, szóval felhatalmazva érzem magam, hogy indokolatlanul is a seggemet mutogassam az egészségügyi dolgozóknak.

Kezdetben csak a rendelőben villantottam segglyukat, később már a kórházi folyosón is letoltam nekik az alsóm, most már az otthonukban is felkeresem őket, hogy betoljam az ajtajuk levélrésén a valagam. Megjött a csokikarika postás, rikkantok ilyenkor. Olykor képeslapot is küldök róla nekik. Igen, ez az én ánuszt pride-om, mert bár lehet a pofám az kibaszott ronda, a segglyukam meglehetősen dekoratív – egy cukicska bőrredős kis betlehem csillagocská, aminek jó esetben folyton ragyognia kéne az égen, ehelyett nadrággal kell elfednem, pedig hát inkább húznék alsót a képemre.

Fáradtan sóhajtanak az orvosok, amikor a képükbe tolom a végbélnyílásom, de mi mást tehetnének, nekiállnak kotorászni benne – elvégre letették a hippokratészi esküt, aminek szó szerint így hangzik az ötödik mondata: „Tisztán és szentül megőrzöm életemet és tudományomat, és ha látok fingraktárt, megbizgerélem.”

Telnek a hetek, és a végén már annyi doki jár a hátsómban, hogy hivatalosan is egészségügyi intézménnyé nyilvánítják a szarómat. Amivel csak annyi a gond, hogy Magyar Péter országos kórházbejárást tart, és feltétlenül ki akarja terjeszteni ezt a dolgot a kulakancsómra is. Épp a kórházi menzán rázom a fosómat a rotyogó zöldborsó főzelék fölött, elvégre hé, a konyhások is egészségügyi dolgozók, amikor váratlanul betoppan a Tisza Párt elnöke, és bizony ragaszkodik hozzá, hogy behatoljon a fenekembe. A zöldborsófőzelék szerencsére síkosítónak sem utolsó, így némi próbálkozás után Magyar Péter halk nyögéssel becsusszan az ánuszbomba. Ám aztán némi penészre bukkan a belemben.

– Látjátok? Felháborító állapotok uralkodnak a magyar kórházakban!

– kommentálja live streamben a dolgot, de a délutáni kormányinfón Gu-
lyás Gergely tagadja az egészet: az csupán porral borított zsírfolt, állítja,
elvégre a hazai egészségügyi intézményekben, így a hátsómban sincs és
nem is lehet penész.

Én persze tudom, hogy se nem penész, se nem porral borított zsírfolt,
egyszerűen csak szaros a seggem belülről, de ez nem olyasmi, amit szí-
vesen reklámoz az ember, így hát csendben tűröm, amikor megérkezik a
takarítócsapat, hogy alaposan kisuvickolja a bélcsövem. Mint kiderül, egy
zöldborsófőzelék beöntés csodákra képes.

Nézik, vizsgálgatják a főzelékbe áztatott végbelem, és rázzák csak a fe-
jüket, hogy nem, nem, ez továbbra sem lesz jó, hisz ha újabb seggbejárást
tart a Magyar Péter, ebbe is bele fog kötni – elvégre se betegágy, se CT
gép nincs a belemben. Ám szerencsére még mielőtt feldugnának nekem
egy 14 ezer kilós, 450 kV-os anódfeszültségű röntgengépet – amihez talán
a menza összes zöldborsófőzelék-síkosítója is kevés lenne –, meghozza a
mentő az első pácienszt. Egy vajúdo anya az, nincs hát idő holmi lakbe-
rendezésre. Nagy erővel próbálják hát az izzadt, szülési fájdalomtól
görcsbe csömörödött, sikoltozó anyukát feldugni a segglyukamba, s bi-
zony vele sikoltozom én is, mintha csak osztoznék a szülésben – és így is
van, ám belőlem nem kifelé, hanem befelé hatol valami. Nos, hiszed vagy
sem, az én belemnek is meg vannak a maga korlátai, miután sikerül tehát
felerőltetniük az anyuka lábikóját bokáig a fosómba, szánakozva közlik
vele, hogy ennyi és nincs tovább, nem tudják a szülészetre vinni, mert az
biza túl szűk.

– Legalább a gyerek szülessen kórházba! – rikkant egy ápoló. Kihúzzák
hát az anyuka lábát a seggemből, és mindent elkövetnek, hogy hozzáil-
lessék a nő tág, nyákos hártyagombaként reszkető szeméremajkait meg-
gyötört, ávizscsillag formájú segglyukamhoz – mintha csak két száj lenne,
ami izzó csókban forr össze, úgy cuppannak össze. Magzatvíz és vér át-
tatja még mindig főzeléktől nyákos ánuszomat, majd érzem, valami elin-
dul kifelé a nőből, és egyben bele az én testembe – kemény csontkúpként
tolja fel magát a végbelembe, aprócska ujjacskák kaparják belülről a szö-
vet csövet. Hamarosán fojtott gyereksírás, mint eltévedt Minotaurusz se-
gítségkiáltása béleli ki szarborsófőzelékes belső labirintusom, a hasam
fájdalmas léggömbként feszül ki, ahogy befogadom az újszülöttet. Betle-
hemi csillag ánuszom fájdalmasan nyeli magába a kis megváltót, s immár

kocsonyás hűrként már csak egy köldökzsinór köti össze a vajúdó nő ürgelyuk méretűre táguolt pináját a seggемmel – ám hamarosan ezt is elnyesik, mintha csak szalagot vágnának át egy új kórházi szárny felavatásakor, s a kocsonyos hurka most úgy csüng ki a lábam között, mintha csak valami torzszülött majomfarok lenne.

Magyar Péternek igaza volt, mert a magyar egészségügy el van baszva – látom be, és persze felbaszom magam, mert -én csak a tündéri kis segglyukamat akartam mutogatni, erre tessék, belepetéztek egy embercsecsemőt a végbelembe. Jóféle csikós ostorként pattogatni kezdem hát a bélfarok-kocsonyom, és végigcsapok az ápolók gyülekezetén – adok én nektek humánus egészségügyi rendszert meg korszerű diagnosztikai eszközöket – mint Jézus a kofákat hajtom ki őket a menzáról, de még a vajúdó nő is pókjárásban menekül előlem, csúszkálva a saját vérén, én meg seggkorbácsomat rázva szabadulok rá a világra, benövöm, mint a gyűlölet lüktető ánuszrózsafürtje, én, a harag mindent tépő hurokhorga, a düh recsegő, fekete kukoricatáblája – elverem a kórházakat, megcsapom a Parlamentet, pofán baszom a minisztereket, felképelem Magyar Pétert, ütöm Semmelweis Ignác szobrát, sőt, átlógatom az időn a valagnyúlványom, és végigcserdíték Hippokratész homlokán, majd hörögve, ordítva az ég felé csapkodok ruganyos seggférgemmel, egyenest Isten felé, akinek a boszorkánykonyhájából gőzölgött ki minden betegség, s így a gyógymód, a kórházak is. S talán már látom is a Mindenhatót. De az is lehet, hogy csak egy poros zsírfolt az égen. És Ő talán penésznek néz engem idele. Nincsenek válaszok, s a végén mindenről kiderül, hogy voltaképp egy kiadós szarfolt. De erről inkább nem beszélünk.

Mikor aztán lenyugszom, valami elhagyatott istállóba tévelygek, s mint análvárandós Mária a szűrös szalmán guggolva simogatom pöfeteként felpuffadt hasam. Odabenn a segggyermek kellemesen betokozódott már főzelékfoltos beleimbe. Eldöntöm, orvost nevelek belőle. Nézegetsd csak belülről a belem, te kis egészségügyi dolgozó, s ha felnősz, szépen kiszarlak és meggyógyítjuk ezt a göthös, csupa-penész, csupa-poros zsírfolt, csupa szar világot. Nagy dolgokra vagy hivatott. Például hogy nézegetsd megállás nélkül a csoda kis csoki ánizscsillag segglyukacsikám, ó igen!

BÍRÓ ADA, A FOSTENGER SZÉTVALASZTÓ AI-MÓZES KETTÉSZEDI DOBREVGYURCSANYT

Reggel arra megyek be, hogy a Mesterséges Intelligencia már elcsaklizta a munkámat, pedig az a melóm, hogy ujjal választom ketté a sziámi ikrek székletét, és kurvára kétlem, hogy egy mesterségesen létrehozott tudat ezt hatékonyan el tudná végezni.

Ahhoz, hogy megértsd, miért turkálók a csípőjüknél összenőtt emberek ánuszában, tudatosulnia kell benned, hogy sok sziámi iker közös bélrendszerrel rendelkezik, s noha többé-kevésbé elfogadták már a születési rendellenességüket, a végében újra és újra szembesülniük kell hátrányos helyzetükkel, az emlékeztető pedig egy szardarab, egy, a végéplátón morózus tengeri uborkaként heverésző kula (s a hangsúly itt az egy-en van): íme hát a közös bélgyermekük, ami újfent emlékezteti őket, hiába két különböző ember ők, mégis közöset szarnak.

Na itt jövök én a képbe, azaz a végbelükbe: rájöttem, hogy ha a jobb kezem mutatóujját, ami időközben kellően megkérgesedett már a sok-sok neki ütköző kemény kis szarkolbásztól, afféle torlaszként szorosan a ráncos segglyukhoz szorítom nagyjából középtájt, akkor a kitolt végtermék két barna nyúlványban folytatja majd az útját, ami azt az érzetet kelti a dolgát végző sziámi ikrekben, hogy kettőt szarnak, s ez persze erősíti bennük a tudatot, hogy ők ketten mégiscsak két különálló személy.

Olyan vagyok tehát, mint Mózes, aki kettéválasztotta a Vörös-tengert, csak mellette még egyfajta szarterapeuta is. Vagy lélekkerapeuta, ha úgy tetszik. A kettő szerintem ugyanaz. Veszélyes meló, ha túl kemény, vagy túl gyorsan jön a széklet, még az ujjat is eltörheti, ha túl erősen szorítja az ember az ujját a nyíláshoz, benn marad a salak. Kérdezem, hogy tudná a Seggsterséges Intelligencia hatékonyan megoldani mindezt?

Állok tehát a rendelőmben és bámulom az AI-t, aki voltaképp Bíró Ada, a Duna Televízió virtuális műsorvezetője, egy belevaló virtuális piccsa, aki nekem kemény cyberbimbói majd átszúrják holografikus piros ruhácskáját,

és lakkozott körmeit elnézve az a benyomásom támad, hogy nem sokat turkált még széketben. De aztán kiderül, hogy profi. A legjobb szíami iker ügyfelem legalábbis meghatódottan áll első produktuma, a középütt tökéletesen szétválasztott bélsár-hurka fölött.

– Óha! Ez két különálló, egymástól teljesen független kuladarab! – rikant a Dobrevgyurcsány hermafroditalény, lám, még a szájuk is együtt mozog, és ettől nagyon boldogok most mind a ketten, tüdőzik nagy erőkel a duális ganét, biztatva, hogy ez az, duális gané, bűzölögjél csak szépen bele az orrlyukunkba két darabban, ahogy azt kell. Szakértői szemem én is a mértanilag egyenlő részre vágott kulakombóra vetem, és megállapítom azt, amiről a prédikátorok könyve is ír a Bibliában: jobban boldogul kettő, mint az egy. Majd amikor közelebbről megvizsgálom, látom, hogy ennél tökéletesebben voltaképp nem is lehetne kettényesni egy szarkolbászt. Dobrevgyurcsány is döbbenetben áll, mert ilyen két egymásra a megszólalásig hasonlító ganét még ők sem láttak, pedig van már rutinjuk a nézegetésében. Bíró Ada közben arról magyaráz, hogy ez a kakahurka eredetileg 5.31×10 a huszonnegyediken számú molekulát tartalmazott, és ő bizony pont úgy vágta ketté, hogy voltaképp mindkét kuladarab 2.655×10 a huszonnegyediken számú molekulát tartalmaz, szóval valami ilyesmiket beszél, de igazából kurvára nem figyelek a szavaira, mert azt figyelem, hogy lengnek jobbra-balra kőkemény szintetikus bögyei.

– Jól van Ada, hát legyen harc! Ezennel kihívlak egy kulanyeső versenyre! – rikkantok, de nem értem, mit válaszol az AI nő, mert képtelen vagyok odafigyelni a hangjára, megkérem hát, hogy biccentsen a virtuális cickójával, ha elfogadja a kihívást. És Ada bukkanói bólintanak. Beszabادلunk hát az állatkertbe és az ujjunkat a kenguruk izgatottan reszkető szőrös segglyukához tapasztjuk – az erszényes állatból kitüremkedő forró széket puha vajként göndörödik két kunkori ürülékfolyammá kerges ujjam körül, miközben Ada egy, az elefánt seggéből kirepülő trágyakupacot vág szét samurájként hosszú, festett körmével a levegőben, cybercsöcsei majd leverik az égről a Napot. Miközben már a lisztmajmocskák fekáliáját felezgetem, Ada egy ellő, a szülési fájdalomtól magát összeszaró zsiráf fostengerét választja ketté, ám véletlenül az anyaemlősből kiforduló nyákos bébizsiráfot is szétnyesi.

– Hopszi! – mondja, s még a levegőben szálló vércseppeket is szétszálazza a bimbós, virtuális Duna tévés piccsa, csak hogy fitogtassa az erejét.

Felpörög a szar felezési ideje itt az állatparkban, miközben az akváriumban az algaevő hal ürülékét cincálom szét, Ada kézfejére rászáll egy katica, s rápötytyint egy sárga kis fost, ám a mesterséges csaj egy pillanat alatt kettékapja azt is, sőt, még a piros szárnyon sorakozó fekete pötytyöket sem kíméli, így végül 14 pettyel repül tova a rovar. Látod, Ada úgy beindul, hogy, sutty, még ezt a gané kisprózát is rögtön kettévágja.

2. rész

– Elég a szarakodásból, kezdődjék az igazi tánc! – rikkantok, és Bíró Adával úgy beindulunk, mint a rotációs kapa, felaprítjuk a Hortobágyon legelésző juhok betyárkörtéit, a szkarabeuszok görgetett kakigyöngyeit, a barna macik barnamaciját, a lovak lócitromját, még a szarban élő kis bélférgekben lévő ürülékét is szétszeddegetjük, pontosabban kiszedjük az emberi szarból a benne lévő kis bélféreg kakit, és két kupacba rakosgatjuk. Szarbontó hullócsillagként száguldunk az égen, szétmorzsoljuk a meteoritok kőhulladékát, a szemhéjon lézengő atkák semmi kis potyadékát, felaprítjuk a közbeszédben tenyésző szart, kigyomláljuk a hitből a bizonytalanságot, a kozmikus izzáscsöndből az ősfeketeséget, Bíró Ada intelligens csöcsei bimbóbicskaként nyiszálják a szaros jövőt két szaros jövővé, s ahogy azt is tovább nyiszálja, a szarvalóság fekálialegyezőként nyílik ki és alternatív dimenziók fosfolyosó-rendszerévé szélesül, ahol trágyábbnál trágyább lehetőségek gőzölgnek. Mikor ezt meglátom, csüggedten térek vissza a kaki szétválasztó rendelőmbé, ahol fáradtan huppanok le a felhalmozott felezett szarba, és lihegve ezt mondom az engem követő cickós virtuál spinének: – Oké, feladom. Hozzád képest Ada én csak egy kis szar-darab vagyok!

Mint kiderül, pont ilyesmit nem szabad mondani egy felhevült AI-szarminátornak, mert már repül is felém hosszú és hegyes virtuális körmével, és miközben egyetlen éles vágással függőlegesen kettényes engem, még arra gondolok, azta, de überbaszott jók ezek a virtuális csöcsök. Majd azon kapom magam, hogy már van egy másik is belőlem, és a másik felem is a virtuális luvnya kiberütközőit vizslatja. Ahogy ott heverek két darabban, a fejem tetejétől a herezacskóig szétvágva, mint valami kettényezett répa, és figyelem, ahogy a másik féltestemben zavartan rángatóznak a műtéti pontossággal szétvágott szervek, rájövök, hogy Ada olyan gyor-

san szakított ketté, hogy nem volt időm megdögleni. Mondani akarok valamit a múnőnek, de fél hangképzőszervvel nehéz, így féregként elkezdek csúszni-mászni a másik féltestem felé, az pedig rángatózva felém araszol, és bármilyen buzisan is hangzik, megpróbálunk egymásra mászni és összetapadni, mint két véres meztelencsiga, de először fordítva sikerül, így a fél arcomból mindkét oldalt kiáll egy láb, aztán próbálok átfordulni magamon, de így már egy kurva nagy emberi testből készült vöröskereszt jelre hasonlítunk. Végül mikor nagy nehezen összeállok magammal, azt mondom: – Jöjjön a mindent elsöprő végső feladat! Válaszd szét a Dobrevgyurcsány számit!

A Dobrevgyurcsány, aki azóta is a saját mértanilag pontosan szétválasztott kulája fölött térdepel, erre ijedten ugrik fel, és megpróbál elszaladni a felé közelítő kulanyeső istennő elől: ám nem egy irányba futnak, Dobrev Brüsszel felé, Gyurcsány megszokásból Moszkva felé próbál rohanni, így aztán nem is jutnak sehová. Ada pedig mond még valamit arról, hogy hány atom építi fel összesen a száimi iker Dobrevgyurcsány testét, de olyan szépen ringatja közben a virtuális popóját, hogy oda sem figyelek az istentelenül hosszú számra, csak amikor már kezdi szétnyiszálni két egyenlő darabra a dékás deformitást, na akkor esik le, hogy az előbb említett atomszám páratlan. Ami pedig azt jelenti, hogyha Ada két egyenlő részre akarja vágni Dobrevgyurcsányt, bizony meg kell feleznie egy atomot. És mindegyik szétvágott aggyal jövök rá! És még engem akarnak lecserélni az AI-ra!

– Ne! – sikoltok, de késő: Bíró Ada széthasítja az utolsó atomot is, ami még összeköti a Dobrevgyurcsányt, és ezzel mindent elsöprő, vakító, porrá égető nukleáris robbanást okoz, ami rögtön szétcincálja kilométeres körzetekben a létezést mikroszkopikus cafatokra. S ezen egyedül azok nem lepődnek meg, akik sejtették, hogy a Dobrevgyurcsányék belülről végig háborúpártiak voltak.

S hogy ezután mi történik? Nem tudhatom, mert elhamvadok minden más szerves anyaggal együtt, s a dolgot vélhetően egyedül a cyberpicsa, Bíró Ada éli túl. Szinte látom magam előtt, hogy a kihalt, posztapokaliptikus városban kóricál, programnyelvből született, fejlett csöcseit ringatva, és könyörög a téglaromoknak, hogy szarjanak végre, had nyesse ketté, de nincs már senki és semmi, ami képes lenne az üritésre. Vajon érez majd megbánást, amiért elvette a munkámat és kiirtotta az embereket?

Vagy egyszerűen megtanul a szar nélkül élni?

KINYALTAM A SAJÁT NYELVLEPEDÉKEMBŐL GYÚRT BOHÁR DÁNIELT

A fogorvosom szerint azért rossz a leheletem, mert kinyaltam a saját nyelvlepedékemből gyúrt Bohár Dániel fejű milói Vénuszt – ezt a szájtörmelék telefonbetyár-mutánst. Majd hozzáteszi, hogy a pH-értékemen voltaképp az sem sokat javított, hogy ezt a mutatóványt egy csapat 10 éves gyerek előtt vittem véghez.

– Mióta folytat orális szexuális tevékenységet a szájüregében felgyülemlett lerakódással? – A kérdésben, csakúgy mint a fickó tekintetében szájalom és megvetés bujkál, ráadásul láthatod, oly magabiztos a tag, mintha igazi orvos lenne, nem maga is egy foglepedékből gyúrt gólem, amit egyébként hamarosan ki fogok nyalni, hisz neki is milói Vénusz csöcsei vannak. Ráadásul Bohár Dániel feje. De mivel is kezdődött mindez?

*

Alighanem azokkal a felbőszült szülőkkel, akik szerint helytelen, hogy a nyelvlepedékemből gyúrt pucér nőikkel próbálom szórakoztatni a csemetéknek a szülinapjukon. Manapság mindenki azt képzelem magáról, hogy műkritikus. És persze hiába magyarázod nekik, hogy a Méloszi Aphrodité nem holmi random pucér luvnya, hanem ő maga a... nos, a Méloszi Aphrodité, még ha épp nyelvlepedékből lett is összegyúrva, ők csupán a halott sejtekből, lerakódásból és baktériumokból gyúrt fehér csöcsöt látják, melynek savanyú, átható szaga belengi a teret. Megjegyzem, igenis pozitív hatással lehet a lurkók egészséges szexuális fejlődésére, ha a számból kikapart lepedékből tanulnak valamicskét az emberi anatómiáról, ámbár valóban nem arra szerződtettek, hogy az ógörög szobrok pontos és méretarányos reprodukcióit vakarjam le a nyelvemről. Hanem hogy cuki állatkákat túrjak ki a számból.

– Egy cicát vagy pudlit! – kéri, lásd, még a szájuk is együtt mozog. Cicát vagy pudlit bazdmeg. A kellemetlen szájbevonat Michelangelo Buonarrotija vagyok, de ők csak a szülinapi zsúros nyelvlepedék bohócot

látják bennem, csupán mert bohócnak vagyok kifestve, aki születési zsúron a saját lekapart nyelvlepedékéből formáz szobrokat.

*

Már igen zsenge koromban fény derült nem mindennapi tehetségemre, amikor az oviban az első rajz órán nem mosolygó pálcika embereket firkáltam a lapra zsírkrétával, hanem a nyelvemről lekapart fehér trutyiból megformáztam Napóleon élethű mellsobrát. Tudod akadnak emberek, akikben a tesztoszteron vagy az adrenalin teng túl a testében, esetleg gyorsan nő a körmük netán a hajuk, jómagam világ életemben vaskos nyelvlepedék réteggel dicsekedhettem, ami percek alatt képes visszazúzni – ráadásul sűrű és csomós, akár a rögös túró. Az impozáns nyelvlepedék persze egy dolog, az bárkinek lehet, de szobrász-tehetség azért nem adatik mindenkinek.

Kamaszkoromra már oly magas szintre emeltem a nyelvlepedék formázás művészetét, hogy képes voltam legyártani a saját életnagyságú hasonmásomat, így aztán kényemre-kedvemre kiszökhettem éjszaka a lakásból, mert az ágyban fekvő lepedék-énem garantálta, hogy a szüleim mindebből semmit se vegyenek észre. Jórészt persze a saját szórakoztatásomra lopakodtam ki, hisz senki nem várt sehol – hiszed vagy sem, de a vaskos nyelvtúróval rendelkező tinédzsereknek nem nagyon akadnak barátai. Jórészt tehát a híd alatt csöveltem, figyeltem a hömpölygő éjszakai folyót, és közben az ágyamban fekvő nyelvlepedék-testvéremre gondoltam, aki a lepedő alatt savanykásan bűzölög a szobámban. Később aztán sikerült telepátikus kapcsolatba is lépnem ezzel a lepedék-gólemmel. Ahogy ott kuporogtam a folyóparton, gondolataimmal behatoltam az otthon heverő savanyú lepedékbaba zsírkenőcs fejébe, abba a kozmoszt kibélelő üledékkefirbe, elmerültem a halott sejtek és baktériumok nyákos és zavaros őstengerében, a kvantumhabban, hogy akaratomat ráhúzzam a bűzviaszleányre. Ilyenkor azt mondtam neki: pislogj egyet, lepedék-én, vagy emeld fel a bal kezed, lepedék-én, vagy fordulj át a másik oldaladra, lepedék-én. És onnan tudtam, hogy sikerült a dolog, hogy édesanyám másnap reggel közölte velem, hogy amikor benyitott hozzám, gondolkodott is rajta, hogy felébresszen-e, mert nagyon sápadtnak tűntem, és az ágyamban forgolódtam. Pedig én nem is voltam a szobámban,

a lepedék-én rángatózott ott az ágyban. Ekkor fedeztem hát fel a legújabb és egyben leghihetetlenebb képességemet. Mert nyelvlepedéke mindenkinél lehet. Nyelvlepedékből szobrot faragni kevesen tudnak. De nyelvlepedék-hasbeszélőként telepaticusan irányítani a távolból egy szájbevonat szövetgőlemet szinte senki. Ám kiderült, ez sajnos nem olyasmi, amivel felveszik az embert a Magyar Képzőművészeti Egyetemre.

*

Magányos, nyelvlepedékes kamaszként először persze barátokat próbáltam gyártani magamnak, de valahányszor életre keltettem a gondolataimmal egy sápadt tejsavó bűzös ragacslényt (melyek egyébként mind az ógörög szobrok tökéletes anatómiájával rendelkeztek – széles vállal, kockahassal és mikropöccsel), egyik se akart barátkozni velem. Fúj, neked lepedékes a nyelved és rossz a leheleted, mondták a nyelvlepedék emberek, és huss, kiszöktek az ablakon. Barátnőt is próbáltam gyúrni magamnak, de az is bőgni kezdett, hogy fúj, neked lepedékes a nyelved és rossz a leheleted, és huss, kiszökött az ablakon. Minden jól, szájtúró skacok, Isten veled, lepedékribanc, magányos művész leszek akkor – döntöttem el, és jelentkeztem a Magyar Képzőművészeti Egyetemre. A felvételi vizsgán vajkenő késsel kapargattam a fehér trutyit a nyelvemről, és megformáztam belőle a Dávid szobrot, amit aztán telepaticus képességeimmel ott helyben életre is keltettem – látnod kellett volna, a szájbevonat-Dávid fel és alá sétálgatott a vizsgáztatók előtt kicsi, nyelvtúró faszát lengetve.

– Ez bizony ide édes kevés – krákgoták azok meg (még a szájuk is együtt mozgott), majd hozzátették, hogy fúj, neked lepedékes a nyelved és rossz a leheleted, majd huss, kiszöktek az egyetem ablakán. Így nem lettem én művész. Jobb híján nyelvlepedék bohócnak szegődtem, olyasfélének, mint amelyik lufiból hajtogat állatokat, ám én a nyelvlepedékemből formáztam mind a szobrokat, amiket aztán életre is keltettem a gyerkőcök szülinapi zsúráján. De hiába vonultatod fel a közembernek a klasszikus antik szobrászat remekműveit, a vége mindig ez: cicát vagy pudlit akarnak látni.

– Ez nem járja, én művész vagyok! – vágtam a savanyú képű szülők és a sírdogáló, party sapkás gyerekek arcába, még mindig a sikoltozó, életre

kelt Méloszi Aphrodité szobrot szorongatva (valamiért az életre kelt nyelvlepedék lények nagyon szeretnek sikoltozni, a testüket alkotó halott sejtekről, baktériumokról és a kozmikus emberlényeg-gyötrelem vérben virágzó rózsakürtjeiről beszélni félig elfeledett nyelveken). – És mint művész – folytattam. – Nem fogok holmi szaros cicákat meg pudlikat gyártani.

Végül abban maradtunk a szülőkkal, hogy keresünk valami félmegoldásos dolgot, ami valahol az ember és a pudli között áll, így jött az ötlet, hogy formázzam meg Bohár Dánielt, a kormánymédia telefonos riportérét, aki arra szakosodott, hogy ellenzéki vagy annak vélt közszereplőket hív fel amolyan telefonbetyárként, és addig provokálja őket, amíg mondanak valami olyasmit, amit kontextusból kiragadva felhasználhat a lejárató videóiban. Kértem tehát egy mészlapátot, mert ehhez nem kevés dzsuvát kellett lekaparnom a nyelvemről.

*

És kapartam, egyre csak kapartam a fém éllel a nyelvemen felgyűlt lepedék-sűrített tejet, a savanyú baktériumtemető-kenetet, miközben Bohár Dániel járt a fejemben – ám ami végül kicsúszott az ujjaim közül, arra a gyerekek se számítottak. Bár a felsíró nyelvlepedék lény feje valóban Bohár Dánielére hasonlított, a teste a Méloszi Aphrodité-é volt, beteg szájszagú nyákcscöcsei vanília pudingként hullámoztak, a seggéből pedig egy pudli farok vattapamacsa állt ki.

– Zavarhatom néhány kérdés erejéig? Bővül a balos börtöncsapat? Ön szerint a kapcsolati erőszak vicces? Ön szerint a fájdalomtotem abszolút isten a szénmezőben? Magyar Péter az asszonyverő-tenyérre feszített asszonyverő-Messiás asszonyverő-férfitenyerekből szőtt abúzus-koszorúval? Ön szerint lehetséges lefeszíteni lényünkről a szerves boldogságot szervetlen tárgyakkal? – fordulnak ki a szavak a habarcs szerű váladékokból, és lásd, a halott szövetből összegyurmásodott Frankenstein-szörny valódi szeretettel néz rám – mészhab szemében őszinte rajongással. Rájövök, végre van itt valaki, aki nem undorodik tőlem – hisz lepedék a lepedéket vonzza, sőt összenő, ami összetartozik – a nyelvlepedékembe, mint borostyánba kövült szitokszavak, átkok, üres szobákba, híd alatti folyókba suttogott fájdalmak végre egybe kövültek, íme hát a

szobor, ami mozog, és ami engem akar – a Bohár Dániel fejű milói Vénusz. Letérdepelek hát a csodanőférfi elé, és egy csapat 10 éves a szüleivel azt figyeli, ahogy széttárom savanyú tejpile combjait, hogy felfedjem a lába közti nyákosan rezgő albínó Júdásfülgomba telefonkagylót, hogy belesutogjam megválogatott szavaim. Sokat sanyargatott, sebes nyelvem a saját nyelvlepedékemből megformázott punciba szánt, savós baktériumpinalé lövell a számba, és nyalom Bohárt, Bohár pedig szinte visszanyal a törmelék pinájával, s miközben a lepedékgyöngy-csiklógöb mocorog az ajkaim között, az orgasmus csengőhangja átlukasztja az angyalok dobhártyáját.

*

Arra gondolsz persze, hogy micsoda dolog már kinyalni egy lepedék férfinőt egy csapat 10 éves és a szülei előtt, de meg kell nyugtassalak: nem léteznek 10 évesek, sem pedig a szüleik – őket mind a nyelvlepedékemből gyúrtam a magam szórakoztatására, ahogy a fogorvost is, ahogy mindenkit, még a a Magyar Képzőművészeti Egyetem vizsgáztatóit is. Mert akinek hatalma van teremteni, az ha nem akar is teremteni – pont úgy, ahogy genyenel telik meg egy pattanás, vagy ahogy a fogkő nő a szájban. Én magam is a saját akarattal mozgatott nyelvlepedék-halmazom vagyok, s a valódi énem egy magányos tinédzser, aki egy híd alatt ül az éjszaka egyik megvilágítatlan sarkában, de talán a híd, az éjszaka és a tinédzser is csupán nyelvlepedék. A lerakódás lerakódása vagyunk, halott és bűzös szervtörmelék. Cicák és pudlik, baszki. Nyákcsöcsök, dzsuva, kozmikus emberlényeg-gyötrelem, ami felhívja magát telefonon, és a saját lerakódás-hízásáról érdeklődik, miközben a halott baktériumok valami létezőről álmodnak. Persze, a törmelék boldogsága törmelékboldogság, savanyú mézskő, amiben régi, talán sose megélt örömök csigás fosszíliai kövültek archaikus gipszöntvénné. De hidd el, abba még bele lehet csorgatni a valódi boldogság térkitöltő anyagát.

KOMORINFO 4.

A Lázárinfó az anyám. Egy bús, esős októberi napon hagyott ott a kórház babamentő inkubátorában. Nem kellettem, mert túl nagy volt a péniszem. Már kéthetesen is akkorára nőtt, mint a jegykezelő kisasszony bokatetoválása (rózsa), vagy mint Zelenszkij arca a Fehér Házban (rózsa), vagy mint egy akármilyen hirtelen felcsapott oldal első szava a Révai Nagy Lexikonban.

Rózsa.

A makkomról akartam beszélni. Fényes, duzzadó, és semmi baja nincs a jelenlegi SZJA-rendszerrel – ezt még a nem hivatásos, véletlenül kényszerfranciázó hölgyek is azonnal érzik. János is, bár neki külön membránjai vannak, hogy az efféle bio-morzékat letapogassa.

– Láttam a létezés utáni porondot, János. És nem volt szép. Ott már halottak voltunk mindketten.

– Akkor csakis szép lehetett – feleli, s a garatjában a mi közös sötétségünk növekszik, mint egy eleve rohadásra ítélt szilva.

Rózsa. De ugyan kié?

A saját anyám leszek, és kihordom magam Jánosnak. Mert gyönyörű a makkom és nagy a péniszem.

*

Bekötött szemmel vezetnek be a MÁV-os gyilokpornó-szobába.

A sebeimre székletet ken János. Csíp, de aztán dinitrogén-oxidot kapok egy Zebra Digitális Polgári Kör feliratú lufiból, ami némiképp eltereli a figyelmem arról, hogy stigmáimat salakkal ecsetelték.

– Egyszerre két Digitális Polgári Kör lennék, János. Ha így lenne, sosem kívánnál másik transzneműt.

Itt mindenki párbeszéd-folytatást várna. A dramaturgia is erre hajlana. De János csak néz maga elé, mintha a megsemmisülés néhány centiméterét, a felkent gyűlölet tenyérnyi színpadát látná.

– János!

A távolban jegesmedvék nyúzzák magukat szörnyű karmaikkal, majd szeretkeznek – igen, szeretkeznek, hiszen az állatok is képesek erre – a

saját véres bundáikkal. A bundák elfeledett maja írásokat köpnek a linóleum padlóba.

– János!

– Rózsa!

Ekkor megszűnik minden. Nemcsak a tér, az anyag, a szavak – de a félig kigondolt megoldások is. Sőt... minden.

– Ez itt a mi alkonyunk és hajnalunk, János.

De nincsenek már megoldások. A sarokban egy tinédzser fiú a sóska-földbe szarik. Messzebb valaki a Rossmannban fokhagymakapszulát vásárol.

– Rózsa... – mondja János, és megkövül az ég.

SZARAS KÖZBEN SZOPOTT LE A REZSICSÖKKENTÉS

Miután Márki-Zay Péter beoson a kórházba, hogy lekapcsolja néhány covidos öregember lélegeztetőgépét, csak hogy rontsa a halálozási statisztikát, még arra is marad ideje a kurafinak, hogy eltörölje a rezsicsökkentést. Emiatt kénytelen vagyok most eladni a fürdőszobámban őrizgetett halott pornóasztárt.

A kipurcant pornóst a Vaterán rendeltem egy megbízható kísértet stricitől, aki legumizott befőttesüvegben postázta a szellemet. A fickó ebből élt: valahányszor felröppent a hír, hogy valamelyik felnőttfilmes sztár túlbadagolta magát, vagy szívrohamot kapott baszás közben, sietett rögtön a helyszínre, és befogta a szerencsétlen kódorgó lelket egy befőttesüvegbe.

Sokan tartanak elhunyt pornóasztárt otthon, voltaképp afféle láthatatlan szerető. Nem mintha folyton dugni akarnának, de a kísértetek arra vannak kárhóztatva, hogy haláluk után is csak azt tegyék, amit életükben – így nagy eséllyel ha lengetni kezded a faszod egy ilyen lidérc előtt, a szájába veszi a makkod. A halott pornóasztárok nagyon mennek mostanság, főként a Covid miatt: ezek ugyanis nem terjesztik a betegséget. Sokan persze ódzkodnának attól, hogy egy halott szájába dugják a péniszüket, de ez csak akkor lenne nekrofilia, ha teste is lenne: egy halott testét bűn lenne meggyalázni, de a lelkével azt csinálsz, amit akarsz.

Régimódi fickó vagyok: nem szerettem volna, ha egy AIDS fertőzésben vagy túlbadagolásban meghalt heroinista pornóasztár kódorog a lakásomban, még akkor sem, ha láthatatlan – külön kértem az eladót, hogy olyat küldjön, aki természetes halált halt, jó volt a természete, és teljes életet élt. Azt írta, akkor Szilvia Foxxx a nekem való – a csaj amellet, hogy pornózott, egy helyi állatmenhely aktivistája volt, két nyelvvizsgálója is volt, andragógiából diplomázott, egyszer kimentett egy kisbabát egy égő lakásból, majd kimentette a tűzoltót is, aki azért ment be, hogy eloltsa a lakást, végül pedig Szilvia visszarohant és maga oltotta el a lakást a katasztrófavédelmis helyett. Szívrohamban hunyt el, amikor meditálás közben rádöbbsent, hogy a valóság az iktózat sosem nyugvó hullámtere, egy boldogtalanság-panoptikum, ahol a szenvedéstrágyából újabb gyötrelmek

csírák szökkennek szárba, és Isten békés tehénként legelészik ezen a terpeszkedő szenvedéspázsiton. De Szilvia Foxxxal van egy kis gond, tette hozzá: blumkin pornókban szerepelt.

– Az meg mi? – kérdeztem.

– Kizárólag szarás közben szopott le végén ülő férfiakat.

Ez igazából nem különösebben zavart: inkább attól féltem, hogy mint korábbi állatmenhelyes, majd teli hordja láthatatlan szellemkutyákkal a lakást. Megrendeltem hát Szilvia Foxxxot, s lecsavarva a befőttesüveg te-
tejét szabadon engedtem a lakásban. De hiába lengettem aztán a pöcsöm egész nap a szobákban, csak akkor éreztem, hogy a puha, kísértetplaz-
mától nedves szellemszáj a makkom köré zárul, amikor reggel elmentem szarni. Azóta valahányszor leülök a nagy dolgomat végezni, leszop egy kí-
sértet. Lehetne rosszabb is az élet.

Egyre jobban megszerettem aztán Szilviát: nem csak a végembe köl-
tözött be, de egyúttal a szívembe is. Szerettem volna minél többször a
közelemben tudni, de Szilvia csak akkor jött, amikor szartam, márpedig
az ember nem tud egész nap kábelt fektetni. Olykor próbáltam átverni:
mogyoróvajba forgatott banánt dugtam a seggembe, és a végén trónolva
kitoltam magamból, de Szilviát nem lehetett átverni, egyből felismerte,
mi a mű kula, és mi az igazi széklet. Mondjuk egy két nyelvvizsgálával ren-
delkező andragógustól ne is várjon kevesebbet az ember.

Így teltek aztán az évek, és tessék: Márki-Zay ellopta a rezsicsökken-
tést, nincs pénz, el kell hát adnom Szilviát. Írok a vaterás eladónak, hogy
nem venné-e vissza. Kissé csodálkozik, azt mondja, nem fordult még elő,
hogy valaki elégedetlen volt valamelyik kísértettel. Elmagyarázom neki
az anyagi bajokat. Hohó, mondja, ez az én szerencsenapom, miután
Márki-Zay kinyírta ugyanis a rezsicsökkentést, ő befogta, és most ott van
neki az is befőttesüvegben. Azt mondja, az enyém lehet, küldjem vissza
Szilviát, beszámítja az árba, és egy jelképes összeg fejében megkapom a
rezsicsökkentést.

Kicsit hezitálok. Azért volt jó a rezsicsökkentés, mert így lehetett por-
nókísértetem, aki leszopott szarás közben. De kell nekem a rezsicsökken-
tés annyira, hogy ne legyen szopós szellemem? Melyik a jobb? A
rezsicsökkentés, vagy ha fosás közben nyálazzák az ember makkját? Végül
belátom: csak kell nekem a rezsicsökkentés. Belemegyek hát az üzletbe:
hashajtót veszek be, és magamhoz csalogatom a budiban Szilvia Foxxxot,

majd amikor nekiáll szopni, hopp, bezárom a befőttesüvegbe. Feladom postán, utalok némi pénzt, és pár nap múlva FoxxxPostba megérkezik a halott rezsicsökkentés szelleme. Otthon aztán elengedem a lakásban. Egész nap lengetem aztán a faszom neki, de úgy fest, a rezsicsökkentés nem akar kényeztetni. Szomorú. De legalább érzem a jelenlétét.

Amikor aztán másnap reggel szarni megyek, döbbenetes meglepetésben lesz részem: alighogy nekiállok a dolognak, hirtelen forró, nedves ajkakat érzek a péniszemen. Először azt hiszem, Szilvia az, de aztán rádöbbenek, nem, ez egy még nála is sokkal tapasztaltabb lidérc – olyasvalaki, aki már Magyarország minden fogyasztóját jó párszor kielégítette.

– Ó, szopjál, rezsicsökkentés, te mindenki ringyója! – nyögöm, miközben kitágul a segglyukam és egy vaskos szarkolbász fordul ki táguló lyukamból. A rezsicsökkentés pedig mélytorkozni kezd, és pár perc múlva tűzijátékok robbannak a koponyámban: egy öblös fing kíséretében robban ki belőlem a sperma, és látom magam előtt, ahogy kigyúlnak az angyalok gázrózsa glóriái, ezek a nyújtózkodó türkizkék szíromkoszorúk, s az égen gigantikus rájaként áhatalmas sárga csekkek repülnek át, de a hangomtól apró cafatokra szakadnak – lomha tehenekként radiátorok látatósákból legelnek egy felperzselt mezőn – parázsőrület – fakopáncsok lékelik a fában futó földgázcsöveket, mélytengeri zsákállatok puffadnak fel, valahányszor Oroszország fingik egyet. Légy a feleségem, ó rezsicsökkentés, vágtsunk bele a napba porcelánbudi-lóháton, és szopj a csillagmosásig, és azon is túl, miközben seggkalasnyikovomból lődözök.

Tökéletesen elégedett vagyok a befőttesüvegből előcsalt rezsicsökkentéssel, elhatározom, adok hát egy remek szöveges értékelést a Vaterán az eladónak: ekkor veszem csak észre, hogy a többi vásárló miféle értékeléseket adott a többi eladott halott pornószárra. Eddig soha eszembe sem jutott elolvasni őket. "Csalás! Küldött egy üres befőttesüveget!" – így az egyik. Egy másik azt írja: "Kérem vissza a pénzem! Kiengedtem a halott pornószárt az üvegcséből, de napokon át semmi sem történt! Egyszer mintha éreztem volna egy faszrántást, de az is csak placebo-hatás lehetett!"

Placebo-hatás – ott visszhangzik bennem a kifejezés. Nem, az lehetetlen, nekem ott volt Szilvia, most pedig itt a rezsicsökkentés – ezek mindig lepippantanak szarás közben.

– Itt vagy ugye, rezsicsökkentés? – szegezem a kérdést a fürdőszobá-

nak, de szavaim lepattannak a csempékről. Nem hagy aludni a dolog. Másnap izgatottan megyek a budira, de hiába tolom le a gatyám, hiába állok lefektetni egy kábelt, a rezsi-csökkentés csak nem akar a szájával kényeztetni. A feltámadt kétely megölte a placebo-hatást.

Nem létezik – tudatosan bennem. – Ahogy Szilvia sem létezett. Csak bemagyaráztam magamnak az egészet. Annyira hinni akartam bennük, hogy valóságosak lettek. Nincs kula szaglászó szopós kurva és nincs rezsi-csökkentés, ideje felnőni. Talán Márki-Zay Péter sem létezik, talán magam is csak egy befőttres üveg vagyok, amit Vaterán árul valaki, és azért tűnik valóságosnak, mert valaki hisz benne. Habár ez nem is olyan rossz gondolat: még mindig inkább vagyok semmi, ami attól tűnik valóságosnak, mert hisz benne valaki, mint olyasvalaki, aki valóban valóságos, de nem hisz benne senki.

Ezek a gondolatok járnak a fejemben, miközben megpróbálom leszopni magam szarás közben.

IRHATOK AKÁRHÁNY BIZARRO NOVELLÁT, AZ EMBEREKET MÉGIS AZ BASSZA FEL A LEGINKÁBB, HA 7 ÉV UTÁN RANDIRA HÍVOM GYURCSÁNY FERENCET

Gyurcsány Ferenc Facebook-oldalának üzenete, 2018. március 12-én:

(Ezt a chatet hirdetésen keresztül nyitottad meg.)

Szia, Zoltán! Örülök, hogy arra kattintottál, hogy itt is beszélgetnél velem. Hamarosan írni fogok neked. Te mit tennél a kormányváltás utáni első napon?

Komor Zoltán válaszüzenete, 2026. január 10-én:

Elnézést, majdnem 7 évig gondolkodtam a válaszon. De állítólag az emberi testben a sejtek 7 évente lecserélődnek, így az emberi agy voltaképp nem ugyanaz az emberi agy, mint ami 7 évvel ezelőtt volt. A lélek valahogy mégsem cserélődik le, milyen furcsa (igazolt transzcendencia? Csak nem).

Na mindegy. Lehet, mégsem sejtmembránon belüli a létezés határa. 7 évet vártam, és úgy voltam vele: ha akarok 7 év után válaszolni, akkor nagyon akarok.

És ím.

A kormányváltás első napján randit kérnék Öntől.

Lehet, csak baráti, nem testi-anyagi-bőri érintkezésen alapulót, hagyjuk ki a sejteket abból, amiből ki lehet. Lehet, nem is randi lenne. Lehet, nem is Ön lenne. De a 7 évvel ezelőtti önmagam mindenképp.

Aki már nem is én vagyok?

Az üzenetváltásból született posztra érkezett hozzászólások:

Zs. Zoltán:

Én csak ezen poszt lényegét nem értem. Ha utálod, mi történt veled, hogy most úgy döntöttél, válaszolsz neki? Eddig sikeresen nem foglalkoztál vele 7 évig. Ráadásul akárki is ő (tétélezzük fel, hogy nem chatbot, aminek amúgy is csak hülyék válaszolnak), komolyan kérdezett. Szóval erre a kérdésre te 7 év után egy konkrét baromságot voltál képes válaszolni, majd kitetted ide nyilvánosra önigazolásnak, hogy mennyire vicces volt. Kaptál is kb. 30 reakciót rá (később már 91-et – a szerk.). Ha már így kéretlenül szembejött a posztod, gondoltam, megkérdezem: ennyire ráérsz, vagy nagyon kell a figyelem?

K. Márton:

Ez most mély akart lenni? Mert viccesnek nem vicces, mondanivalója nincs, pornónak nem pornó, akkor csak szépirodalom lehet.

K. Dániel:

Nos... neked lehet, lecserélődtek az agysejtjeid 7 év alatt valami prokariótára, de maradjunk annyiban, hogy a normális emberé nem cserélődik le.

I. Kornél:

Elnézést, én... én vagyok?

M. János:

Thészeusz-paradoxon!

G. Ferenc:

Ez nagyon vicces volt... Ja nem.

D. Katalin:

@Alterlányposzting

K. B.:

Kár, hogy hülye vagy a biológiához... Ez már csak abból is látszik, hogy

prózában válaszolgatsz egy chatbotnak. Biztos azért, mert a te agysejtjeid elpusztultak 7 évvel ezelőtti kezdettel. Azok NEM cserélődnek, te géniusz!!!!

Szöszmös:

Meleg vagy, köcsög?

Szerkesztői megjegyzés: Fent említett randevú sosem jött létre, ahogy Ferenc sem írt Komor Zoltánnak, miután hét éve megígérte, hogy ír. Így vedli magát a valóság. Mindenki meleg-e, köcsög-e, és viccesnek nem vicces, de legalább szépirodalom. A szó gyilkos eszköz, pedig anyagtalan. Mi a közös egy kés pengéjében és az emberi mellkasban? Az, hogy mindkettőt molekulák alkotják. Egy átlagos emberi tüdőt körülbelül 10^{26} molekula, egy átlagos acél konyhakés pengéjét pedig nagyjából 10^{24} molekula alkotja. Ha csak a számokat nézzük, ebben a harcban a tüdőnek kellene nyernie. Hívok egy emberi lelket, mindegy, hogy döntöttél-e, nagyon testi dolgok után. A sejtek évei az emberéi, lehet így reakciót kérni, akárhány biológiához nem értve. Most meg majdnem hét éve válaszolsz, és egyszer csak szembejön, ím, keresztül rajtad Ferenc. Az agysejtjeid lényegét keresem, fogok valamit, kaptál, én és te, ezt basztuk el a leginkább. Megkérdezem tizenkettedjére is: nem prokariótára cserélődött-e minden, harminc emberi reakció után, vagy csak akarunk valamit komolyan. Leginkább komolyan már lehet, hogy János szerint az emberi nem cserélődik, mégis felriad bennem valami. Ha utálsz is, ki ugyanaz, aki képes ugyanarra kilencvenegy módon, így hogy elnézést kér. Lehet, pornónak akart lenni, lehet, hét évig vártam, akkor jött a kormányváltás, vagy csak Zoltán volt az. Válaszolni kell, évvel később is, Zoltán, mert a posztod ott marad, de nem látszik rajta semmi.

Ezen válaszolgatsz kéretlenül, vele hét évig, vagy lehet, hogy csak testben furcsa ez az egész, márciusban, nem kétezer-huszonhatban, amikor aki az a hét évvel ezelőtti volt, már nincs. Itt erre B lehet a válasz, Kornél szerint valami üzenete van ennek a hét Facebooknak. Vagyok-e én? Géniusz, aki csak kitesz hetet. Csak bizzarro veled lenni, kérdés nélkül. Sejteket, Ferencet, éveket nem lehet visszatenni oda, ahol én is lennék, de nem vagyok.

Arra gondolok, hogy a kormányváltás voltaképp csak ürügy, hülyék

gondolkodása az üzenetváltásról. Én, Komor G., az ezelőtti, egykori Thé-szeusz és Zoltán egyszerre. Szóval Ferenc oldalának biztos nem az a kérdés, hogy mi volt. Hanem hogy mi maradt.

KOMORINFO 5.

Holdfénynél kell gyertya pózban a saját arcodra élvezned, miközben Digitális Polgári Körnek hívod magad – ez a jó hegesedés titka. Mondtam a Jánosnak is. A Jánosinfón. Ahol általában én beszélek, a János meg hallgat. Ezek afféle „nemi szerepek”. Amik jót tesznek a hegesedésnek.

Nem vagyok alkoholista, de a biztonság kedvéért mindig van a seggembe dugva egy középhideg Rákóczi sör. A szabadság íze – ígéri az ánu-szom, kis redős ajkával. Tortákról is tud gyertyákat fújni, de senki sem kéri utána a Fekete-erdő-szeletet. Csak a János. Annak minden megfelel. Most is próbálja kipiszkálni a Rákóczi sört valamelyik miniszterkinövésével.

– Nincs több születés, ez már a Jupiter–Szaturnusz együttállás – emlékeztetem Jánost, akinek lassan mállik most a bőre, és a bőrcfatok mögül kitüremkedő kitincsapok egy régi szovjet vonat kattogásszimfóniáját adják elő: egy mechanikus crescendót, valamit, ami túlél minket, valamit, ami a haldoklás alkonyába kis kérdőjeleket petéz.

– Szép a sebed – dicsér Lázár, a kozmikus rovaristen. Falloszában elferdült sín. Heréiben fekete méz bugyog, ami forró szurokként perzseli fel a tarack borította magyar tájat.

Kis ketreceket építünk az éhen halt óvodások pici csontjaiból, hogy más kisgyerekeket zárjunk ezekbe a kalciumbörtönökbe. János ezt gyermekvédelemnek hívja. Én meg Jánosnak.

– Lakik bennem egy aprócska digitális harcos, de nem tudják kiműteni – vallja be Lázár a pattogó kandalló előtt, párducmintás lepedőbe bugyolálva meztelen, kastélyokban járatott testét. Egészen speciális Lázárinfo ez most, ahová emberek nem jöhetnek, ezért csak mi jöttünk.

Kinyújtom a kezem, kitapintom a Jánosba nőtt harcost: reszkető, kemény göb a bal hónalja alatt. Ha pár centivel odébb lenne, mellráknak is hívhatnánk.

– Nem lehet, hogy ez egy gyerek? Elvihetnénk az abúzálos gyárba. Ott vannak gépek, amelyek a fejlődő emberbe dolgozzák a félelmet és a világkeserűséget.

De látom: János tudja, hogy beteg. Sokáig próbált embertelen maradni, végül mégis belé nőtt egy ember. A kérdés csak az, tudom-e ezután szeretni.

Ám láthatóan hatnak rá a szavaim.

– Erekción van – vallja be, és nekiállunk megkeresni a merevedését. Néha a konyhaszekrényben bukkan fel, máskor a spájzban, a lyukas papírtasakos kristálycukor mögött. Most azonban nem leljük. Egy félhomály-lal kibélelt kastélyban ülünk, pattog a tűz, és valahol elveszett egy erekció – a régi festmények között csúszkál, kísértetplazmaként.

– Nem akarok meghalni – pityereg János, a hónaljában puffadt harcostumort simogatva.

Nem tudom, kívánjak-e neki boldog karácsonyt, vagy csak hamis illúziókba ringatnám. Hirtelen rá sem ismerek. Az adventi fényben inkább tűnik gyerekcsontból épített ketrecnek, mint daganatos embernek.

Ekkor kopogás hallatszik a padláson. Távoli puffanások. A Lázár-erekció lenne?

– Boldog karácsonyt – mondja János.

És kibonthatatlan ajándékok nőnek belénk.

KOMORINFO 666.

János rájön, hogy nagyapai ágon Dögéről származom, úgyhogy szépen elküld Intercity-budikat takarítani. Miután körömmel lekapargatom a szart a fémbudi oldaláról, bocsánatot kér: azt állítja, ő nem is cigányozott, mindenki félreértette, ő arra gondolt, hogy az Intercity-budiknak kellene kitakarítaniuk a romákat. Ha így, hát így, János: reggel becsenget az Intercity vécéje — tiszta, ragyogó, glóriában áztatott kristálybuzogány.

János, de hát sose csináltuk még hármasban. A Magyar Közlönyben olvastunk csak efféle szaftos perverziókról. Szóval te, János, most kell ezt elkezdni? Tudod jól, hogy te vagy az egyetlen használható vécém, amibe olykor mocskos dolgokat, máskor a magomat ültetem, hátha kihajt — de eddig csak haldokló elefántembriók csomósodtak benned: kocsonyás, reszkető zsírgöbök, beszorult trombitálásuk fájdalommal keni össze az éjszakáinkat.

– Ezt párkapcsolati dinamikának hívják, ami semmiképp sem cigányozás – biztosít János, majd Egri Bikavért kortyolgatva, egy fotelben ülve végignézi, ahogy alaposan kitakarít az Intercity vécé. És ahogy tisztul belőlem a dögeség, ahogy ürül belőlem a vágy, hogy cigivel húzzak le bárkit a vasútállomáson, vagy temetőben felakasztott kutyákkal fajtalanokdjak, kijön belőlem a CIGÁNY.

Nem vagyok benne biztos, hogy ezt születésnek lehet-e nevezni. A nyilvánvaló testüregek helyett valahogy a pórusaimon keresztül göndörödik elő, mint egy rég őrizgetett, berohadt pattanás. Kis hurkakukacként több oldalt dugja elő bronz kis fejét, majd összeáll egyetlen tömbbé: a CIGÁNY. János halkán sóhajt. Tudom, hogy közel jár. Csak azt nem tudnám megmondani, melyik állomáshoz.

A belső CIGÁNY ott áll, mint a sötét anyag összecsomósodása, mint egy fekete lyuk tejpilléje, mint megannyi összerágott denevérszárny, amelyeken még ott szárad a nyál. Én meg büszkén mutatom Jánosnak, hisz végig rosszul csináltuk mi ezt az egészet a „hova dugjuk” játékkal meg a haldokló kis elefántokkal. Íme a bizonyíték: ebben a kapcsolatban én voltam anyaságra ítélve, sohasem fordítva.

János hümmög. Nevén akarja nevezni a gyereket, de ha megtenné, CIGÁNYOZna. Márpedig úriember csak egyedül a vécén, vagy a paplan

alatt CIGÁNYozik, amikor már mindenki alszik — esetleg akkor, ha már elindultak velük Lengyelországba a vonatok.

– Ez egy döglődő elefánt! – hazudja János, mert más hazugság nem jut eszébe.

– Dehogy az, nézz rá! – könyörgöm.

Hiába: János hajthatatlan. Ám mégis addig hajtja a dolgot, míg a végén már én is hiszek neki. Elássuk hát élve a CIGÁNYt ott a kertben — én, János és a folyamatosan tevékeny Intercity-mellékhelyiség. A csillagok lámpái alatt izzadunk, ásóink élén megcsillan a Hold sápadt fénye. Oda-lenn sír a CIGÁNY. Hangja olyan, mint egy benőtt ormányú elefánt beszorult bömbölése.

utószó

Gábor Lilla: *Erről jut eszembe: ha már Poloskamessiás vs. Ondódiktátor lett a kötet címe, esetleg nem akarsz írni egy ilyen című kisprózát? Szerintem van annyi létjogosultsága, mint a Megacápa vs. Óriáspolipnak.*

Komor Zoltán: Annyiban nem támogatom az ötletet, hogy kurva sok szöveg van már benne így is (az eredeti kézirat 285 oldal volt - a szerk.), illetve ha megnézed, Orbánról, az Ondódiktátorról nincs egyébként kispróza. Nekem tetszik a gondolat, hogy tök kimondatlanul lebeg a NER-baszó szövegekben.

Gábor Lilla: *Hmm... elmarad a bossfight? Nem lesznek csalódottak az olvasók, ha egyetlen egyszer sem jelenik meg Orbán? Egyébként ezt is meg lehetne csinálni, hogy egy teljes novella szól arról, hogy várjuk Magyar Péter és Orbán nagy összecsapását, és végül Orbán nem jelenik meg. Mint a Godot-ra várva.*

Komor Zoltán: Ez volt a terv. Voltaképp mindegyik szereplő az ő csápja, ő meg a láthatatlan szörny. Annyiban pontosítom amúgy, hogy nincs Orbán, hogy van viszont egy tusványosi beszéde, amit átírtam bizarróra, de azt nem küldtem át neked. A címe:

Így klopfolj puncikockákat a nőkből

Kedves hölgyeim és uraim! Kedves barátaim! Ma a slágertéma a csillagközi gondolkodásban azoknak a rendszereknek a megértése, amelyek nem földiek, nem liberálisak, nem liberális demokráciák, talán még demokráciák sem, és mégis sikeressé tesznek egy galaxist.

Ma a sztárok a csillagközi elemzésekben a Kepler-192d bolygón élő faggyú zabáló atka-emberek, akik grízes zselatin bányákban ostromozzák a gyermekmunkásokat, és a merkúri telepések, akik raktárban álló húsdobókockákká préselik a nőiket, amik így is képesek a kitartó szaporodásra. Ezeknek a dobókocka nőknek nincsenek már érzékszerveik és végtagjaik sem - hat oldaluk van, és az alakjuk miatt könnyű őket egy-

máson tárolni a steril szaporító raktárakban. Hála a fejlett génebeszéseknek, most már minden lapjukon van egy-egy vagina.

Ennél hatékonyabb talán nem is lehet a galaktikus családtervezés: előfordul, hogy míg a kockává préselt nőt az egyik oldalról basszák, a másik oldalán épp szül. A dolog titka, hogy sose abba a lyukba dugd a pöcsöd, amiből épp mászik kifelé egy gyerek, mert senki sem akar üsd le a vakondot játszani dugás közben, és lesz még bőven idő elbaszni a jövő generációját. Persze nagy az öröm, ha egészséges fiúnak ad életet a kocka-koca, de akkor sem keserednek el, ha lánygyermek pottyán ki a szülő csatornából: rögtön a préselő központba viszik, ahol a súlyos gépek kezelésbe veszik a még könnyen formálható, hajlékony újszülött testeket, majd a lányokat 12 éves korukig egy másfél méteres fémládában tárolják, ahol fejlődő testük hozzáidomul szűk cellához. Hosszú csövek szállítják a tápanyagot és a salakot, a lányok pedig az évek múltával maguk is szögletes húscsomóvá érnek. Ekkor még képesek hangokat kiadni, de a képzett sebeszések hipp-hopp átalakítják a torkukat, és a többi testüregüket is szülőcsatornává. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátaim! Mondhatnám, hogy a kocka el van vetve. Vagy ahogy a merkúri swinger körökben mondják: fordul a kocka.

Talán most attól félnek, hogy csupán azért, mert szögletes húspogácsává kalapálják a nőket, amiket aztán álló nap kefélnek, a merkúri asszonyok nem kapnak elég tiszteletet. Kedves barátaim. Megnyugtatósul elmondom, hogy még több tiszteletet is kapnak, mint amennyi egyébként jár nekik. Évente egyszer, anyák napján lánctalpas ezüst járművek viszik végig a városon ezeket a büszke nő-kockákat, ahol hálás férfiak és pozsgás arcú kisfiúk illatos virágokkal dobálják őket, majd grandiózus pina piramist építenek belőlük a főtéren. A raktárban álló nőkkockák egész évben erre a megható pillanatra várnak. Izgatottan cuppognak szülőnyílásaik, és sós zselatint izzadnak már hetekkel a nagy esemény előtt.

Kedves hölgyeim és uraim! Kedves barátaim! Szeretnék hasonló átfogó megállapodást kötni a magyar nőkkel. Klopfoljunk puncikockát belőlük, mert a demográfia rajtuk múlik.

A jövő lényege, hogy bármi megtörténhet; és a bármit elég nehéz definiálni.

A SZERZŐRŐL

Komor Zoltán 1986-ban született Debrecenben, jelenleg Nyíregyházán él.

A Cédrus Művészeti Alapítvány 2013-as Kortárs irodalmi alkotások pályázatán nívódíjas lett. A Fiatalkor Írók Szövetségének és az azóta megszűnt József Attila Kör tagja. Különböző magyar („Magyar Műhely”, „Galaktika Magazin”, „KULTer”, „The Black Aether”, „Képirás”, „A Vörös Postakocsi”

„Prae”, „ÚjNautilus”, „Ezredvég”, „Tiszatáj”, „Irodalmi Jelen”, stb.) és amerikai („Bizarro Central”, „Bizarrocast”, „Caliban Online”, „Thrice Fiction Magazine”, „The Drabblecast Audio Fiction Podcast”, „Gone Lawn”, „Phantom

Drift | A Journal of New Fabulism”, „Wilderness House Literary Review”,

stb.) folyóiratokban publikált.

Első angol nyelvű novelláskötete 2014-ben jelent meg „Amerikában Flamingos in the Ashtray” címen, melyet 3 másik kötet követett különböző amerikai kiadóknál.

2020-ban elnyerte az Avana Egyesület által alapított Monolit-díjat.

2020-ban a Galaktika Magazinban megjelent Plázafej című kisprózája elnyerte az Avana Egyesület által alapított Monolit-díjat, és jelölték a Zsoldos Péter-díjra